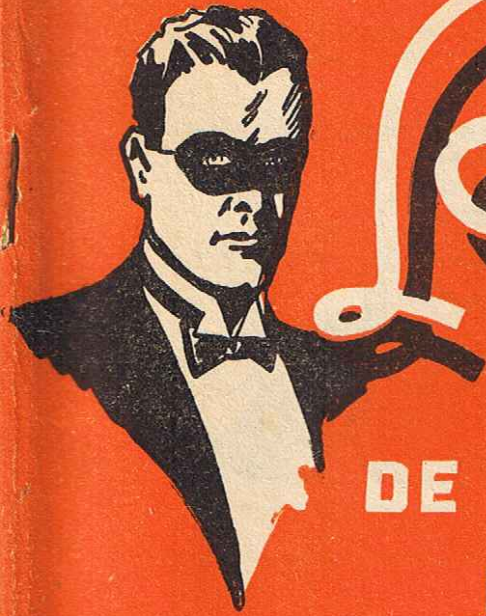

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Zwarte hand

N° 2195

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Zwarte Hand

Hoofdstuk I

PERSCOMMENTAREN

Nog zelden hadden de New Yorkse dagbladen zoveel stof tot schrijven gehad als in die eerste dagen van de lente, toen de bende van het « Kwade Oog » ten derde male van zich deed spreken, op een wijze, die maar al te zeer voor-spelde, dat men hier te doen zou krij-gen met een herhaling van de opzien-barende gebeurtenissen, welke zich een paar jaren tevoren hadden afgespeeld en welke iedere New Yorker nog vers in het geheugen lagen.

Zelfs de aanstaande internationale conferenties van de Grote Drie en de Grote Vier, de revolutie in een Zuid-Amerikaanse Staat, ja zelfs het overlij-den van de beroemde base ball-speler Eabe Ruth moesten tijdelijk achterstaan bij de belangrijkheid van het bericht betreffende de eerste strijd, het eerste treffen tussen enige leden van de ge-noemde bende en een geheimzinnig per-sonage, nog niet met name genoemd, maar door de politie-autoriteiten zo

duidelijk aangegeven, dat die naam elk ogenblik als het ware op ieders lippen was: de naam John Raffles, de Londense Gentleman-Inbreker.

Er werd nog een tweede naam genoemd. En dat was de naam David Yerkes, de olie-magnaat, enige tientallen malen millionnair, en die beschouwd werd als een steunpilaar van de petroleummarkt. En wel mocht die naam herhaaldelijk worden genoemd, want David Yerkes had een grote rol gespeeld in deze eerste schermutseling tussen de politie-autoriteiten en John Raffles enerzijds, en de leden van de gevaarlijke misdadigersbende aan de andere kant.

Sommige bladen gaven een zeer uitvoerig aaneengeschakeld relaas van het voorval en daaruit bleek het volgende:

Na een rust van enige jaren was de bende van het « Kwade Oog » blijkbaar weer tot een nieuw en krachtig leven ontwaakt. En hiermede was een der allergevaarlijkste misdadigersbenden van de gehele wereld herleefd. Plotseling, zonder dat iets deze wederopleving aankondigde, hadden verschillende rijke inwoners van New York brieven gekregen, waarin zij werden uitgenodigd, een groot bedrag aan geld te deponeren op een bepaalde plaats en waarin hen werd medegedeld, dat hun in geval van weigering de dood wachtte. Enigen hadden inderdaad geweigerd en men vond hun lijken de daarop volgende dag, met een kogel in het hoofd, met verbrijzelde ledematen, of drijvende in het snel stromende water van de Hudson.

Angstig vroegen de New Yorkers zich reeds af, of er opnieuw een tijdperk ging intreden van verschrikking, van moord en doodslag.

Ook David Yerkes had onder de gewaarschuwdens behoord. Maar hij was een stijfhoofdige man, David Yerkes, en al was hij ook, zoals gezegd, enige tientallen malen millionnair, hij had er niet aan gedacht, de honderd duizend dollar te gaan brengen naar de plek, welke men hem had opgegeven in de dreigbrief, die ondertekend was met een wijd opengesperd, boosaardig oog, met een dreigende, en wreedaardige uitdrukking.

Maar bij die weigering alleen was het niet gebleven. Yerkes had op zekere dag bezoek ontvangen van een hem onbekend heer, die hem het verrassende aanbod had gedaan, hem te helpen in zijn strijd tegen de bandieten. Die man had zich ontpopt als John Raffles. Pas veel later zou Yerkes begrijpen, hoe de politie dit had kunnen weten en hoe het bij de verschillende dagbladredacties bekend was geworden, want hij zelf had er zorgvuldig over gezweven.

Raffles had hem dus zijn medewerking aangeboden en Yerkes had die hulp aanvaard, ofschoon Raffles hem van tevoren had aangekondigd, dat hij zichzelf naderhand voor die hulp duchtig zou schadeloos stellen en de brandkast van de petroleumkoning aan een grondig onderzoek zou onderwerpen, zodra de zaak van het « Kwade Oog » was afgehandeld. Maar ondanks die bedreiging had Yerkes de hulp aangenomen van de man, die reeds bij twee voorafgaande gelegenheden de gevaarlijke bende met groot succes bestreden had en de twee mannen waren bijna als vrienden van elkaar gegaan.

Schijnbaar had Yerkes zijn weigering om te betalen terug genomen, na de ontvangst van een tweede brief, waaruit maar al te duidelijk bleek, dat de bandieten er dadelijk de lucht van hadden gekregen, dat hun slachtoffer zich hulp verschaft had. Hij had zich inderdaad naar de eenzame boerderij begeven, omstreeks een uur rijdens buiten New York-city, op Long Island gelegen, gewapend met een dikke portefeuille, die letterlijk bol stond van het bankpapier en het goudgeld. Tenminste zo scheen het, want toen de schurken, die Yerkes hadden ontvangen, de portefeuille openden, bleek deze geen bankpapier te bevatten, maar daarentegen wel een met een zeer bedwelmend gas gevulde varkensblaas, die bij het openen van de portefeuille scheurde en waarvan de inhoud zich verspreidde door het vetrek, zodat drie van de vier daar aanwezige bandieten aanstonds bewusteloos raakten. De vierde echter wist naar de vlieging te ontkomen en door middel van een zonder draadles hulp voor zijn

makers te ontbieden, die ten getale van acht man kwamen aanzetten in een grote station car en zich na een verwoede strijd meester maakten van Yerkes.

Deze was echter op zijn beurt weer ontzet door twee mannen, wier identiteit onmogelijk had kunnen worden vastgesteld, maar die zoals naderhand uitkwam, helpers van John Raffles waren, want Yerkes en de Grote Onbekende bleken op dat ogenblik een en dezelfde persoon te zijn. Met weergalozе stoutmoedigheid had Raffles zich, na het uiterlijk van de petroleumkoning op bedrieglijke wijze te hebben nagebootst, in de eenzame hoeve gewaagd en daar had zich de eerste strijd tegen de bende van « Het Kwade Oog » ontsponnen. En nu was dit het resultaat van die eerste worsteling.

De telefonisch verwittigde politie vond in de hoeve, waar Yerkes zijn honderdduizend dollar had moeten brengen, enige doden en een zwaar gewonde bandiet, beiden lang gezochte revolver-schavuiten, vervolgens nog twee kerels die er ook lelijk aan toe waren en tenslotte nog acht mannen, allen stevig geboeid en waarvan er drie in een toestand van bewusteloosheid verkeerden, gevolg van het inademen van bedwelmend gas, waaruit zij pas een dag later zouden ontwaken.

Raffles kon dus terecht trots zijn op zijn eerste jachtbuit; niet minder dan twaalf mannen, allen leden van de bende, waren met één enkele slag buiten gevecht gesteld, want enkele weken later werden er twee ter dood, drie anderen tot levenslange gevangenisstraf en de rest tot dwangarbeid van zes tot twaalf jaren veroordeeld.

En toch begreep iedereen in New York, dat hiermede de zaak niet was afgelopen. Dat de bende was uitgeroeid door de nederlaag van deze twaalf mannen was natuurlijk niet aan te nemen.

Trouwens, het « Kwade Oog » zorgde zelf wel, dat die opvatting zich niet lang kon handhaven, want nog dezelfde dag ontving David Yerkes een derde dreigbrief, waarin hem niets meer of minder werd aangekondigd dan dat men binnen een week met hem zou hebben af-

gerekend, wegens het verraad, dat hij had durven plegen. En de volgende dag, alsof er niets gebeurd was, ontvingen verscheidene schatrijke inwoners van de stad de bekende uitnodigingen om een hoog bedrag op een aangeduide plek te brengen.

Niet ten onrechte maakten de bladen hieruit de gevolgtrekking dat de bende « Het Kwade Oog » wel zeer sterk moest staan, nu het verlies van twaalf mannen haar niet essentieel scheen te treffen.

Met angst vroegen de rijken zich reeds af, of de tijd zou terugkeren, toen men zijn eigen dienstpersoneel niet kon vertrouwen en steeds gevaar liep dat er onder dat personeel een spion van de bende zou schuilen.

De meeste bladen drongen in krachtige bewoordingen aan op een energieke bestrijding van de bende en de politie verlangde ook niets liever, maar zij zelve was maar al te zeer overtuigd van de talloze moeilijkheden, waarmede zij te kampen zou krijgen. Hoe kon men met succes strijden tegen een bende, die werd aangevoerd door een geheimzinnig personage, buitengewoon schrander, uiterst stoutmoedig, absoluut gewetenloos en die beschikte over alle hulpmiddelen der techniek, snelle auto's en motorboten, vliegmachines, draadloze zenders en meer van dat spul.

Intussen was de toestand van Yerkes verre van benijdenwaardig, maar toch bleef hij koppig weigeren, al was het maar één dollarcent tegen zijn eigen wil te betalen. De eerste slag was voor hem geweest en hij hoopte het spel te kunnen uitspelen en alle slagen te winnen.

Aldus was de toestand, toen er omstreeks half acht in de avond van de dag, die op het gevecht in de eenzame boerderij bij New Rochelle was gevolgd, een auto stopte voor het prachtige huis van Yerkes aan de Fifth Avenue, waaruit twee heren stapten, een in de uniform van inspecteur van politie, de ander een eenvoudig agent. Zij belden aan en de deur werd geopend door de huis-knecht, een oud man reeds, die vroeg wat zij wensten.

— Is mijnheer Yerkes te spreken? vroeg de inspecteur.

— Mijnheer staat pas van tafel op; ik weet het niet, maar ik wil het wel eens gaan vragen.

— Zeg dat er een inspecteur van politie is en dat het een belangrijke zaak betreft, drong de beambte aan.

De bediende had de beide politieambten laten binnentreden, wenkte nu een van zijn collega's, die schijnbaar doelloos met de handen op de rug achter in de grote hall heen en weer liep en fluisterde hem een paar woorden in, waarop de man vlug de brede, marmere trap beklom, aan het einde van de hall. Hij keerde een ogenblik later terug en verzocht de beide politiemannen hem te willen volgen. De inspecteur en de agent gingen achter hem de trap op en werden nu in een groot, weelderig gemeubeld werkvertrek gelaten, waar zij Yerkes vonden, die midden in de kamer stond, een zwaar gebouwd man, van ongeveer vijftig jaar met brede kaken, ruige wenkbrauwen en doordringende, grijze ogen. De bediende bleef nog een ogenblik wachten, maar deed op een wenk van Yerkes de deur dicht en de drie mannen waren alleen.

Yerkes keek de inspecteur een ogenblik vragend aan en begon toen:

— Ik heb niet meer dan een kwartier voor u, mijnheer. Om half negen heb ik een belangrijke conferentie op mijn kantoor.

— Ik hoop u niet te lang op te houden, mijnheer Yerkes, antwoordde de inspecteur. Wat ik allereerst zeggen wil: gij zijt immers aangezegd dat men u zal laten boeten voor uw bedrog?

— Dat ben ik, mijnheer. De schurken hebben mij met de dood bedreigd.

— Men bedreigt u met de dood en gij laat, zonder meer, twee u geheel vreemde politiebeambten bij u toe? Ik moet u zeggen, dat ik dat zeer onvoorzichtig van u vind, mijnheer Yerkes. Wij konden wel eens heel iets anders zijn dan politiebeambten.

Yerkes verschoot een weinig van kleur en met een snelle greep ging zijn rechterhand naar zijn revolver.

— Met die beweging komt gij wel een beetje te laat, mijnheer Yerkes, hernam de inspecteur glimlachend. Als wij u inderdaad kwaad hadden willen berokkenen, dan zoudt gij daar reeds nu niet meer staan. Maar gij hebt niets van mij te vrezen, tenminste voorlopig-niet. Gij kent onze afspraak: ik wil geen dollar van u aanraken, alvorens wij het gevaar voor uw leven als geweken kunnen beschouwen.

Yerkes deed een stap achteruit, alsof hij door een slang was gebeten en riep in de hoogste verbazing:

— Wat! Gij zijt...

— Ik ben John Raffles, zei de bezoeker rustig. En hier is het bewijs.

Hij had de hand in zijn zak gestoken en haalde er een halvemaanvormig stukje ivoor uit. Hij stak het Yerkes toe en vervolgde nog altijd glimlachend:

— Pas maar aan uw eigen helft, dan zult gij zien, dat ik u niet bedrieg.

Snel ging Yerkes naar zijn bureau, trok een lade open, zocht er even in, en vond tenslotte een stukje ivoor, dat hij haastig aan de helft van 't ronde schijfje paste, welke zijn bezoeker hem zo-even had gegeven. De beide helften pasten volkomen aan elkaar.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk II

DE STRIJD WORDT HERVAT

Yerkes kwam langzaam weer naar zijn bezoeker toe en zei, terwijl hij hem de helft van het ivoren schijfje teruggaf:

— Ik moet u zeggen, John Raffles, dat ik thans langzamerhand begin te begrijpen, hoe bijzonder moeilijk het voor de politie van uw land moet zijn u in handen te krijgen. Ik heb u tot dusverre in drie gedaanten gezien, of eigenlijk vier, wanneer ik uw rol als mijn personificatie erbij reken, en het waren vier volkomen verschillende figuren. Ik begrijp niet hoe het mogelijk is, dat een man zo volkomen in de huid van een ander kan kruipen, zoals gij het doet. Gij komt mij veel groter voor dan een paar dagen geleden, uw stem is veranderd, uw bewegingen, uw oogopslag, dat alles maakt en geheel nieuw persoon van u.

— Ik dank u voor dit compliment, mijnheer Yerkes, maar thans zou ik u willen verzoeken terzake te komen. Wij beiden hebben niet zo veel tijd.

— Zo is het. Maar nu gij hier zijt, moeten mijn mede-commissarissen maar een half uurtje wachten.

— Hetgeen hen des te gemakkelijker wordt gemaakt, omdat gij hen volkomen in uw hand hebt, zei Raffles kalm.

— Wat? Weet gij dat ook al? riep de petroleumkoning in de hoogste verbazing.

— Ik weet zeer veel, mijnheer Yerkes. En zeg mij nu eens of gij zelf

niet van oordeel zijt, dat gij verstandig zoudt doen, een beetje meer voorzichtigheid te betrachten, nu men u met de dood bedreigd hebt.

— Gij gelooft dus werkelijk, dat men op die wijze, onder en vermomming zal trachten binnen te dringen?

— Die kans is zelfs groot. De bandieten vallen nooit iemand ruiterlijk van voren aan; zij plegen altijd sluipmoord. Neem u dus in acht, ga liever in de eerste tijd nooit geheel alleen uit en laat u dan slechts door volkomen betrouwbare personen vergezellen, kom niet op donkere plaatsen, en zet oren en ogen wijd open.

— Wat gij daar zegt klinkt niet bepaald opwekkend, mijnheer Raffles, zei Yerkes, die met gebalde vuisten midden in het vertrek stond. Ziet gij de zaak niet al te donker in?

— En dat vraagt gij, nadat alles gebeurd is wát er gebeurd is? vroeg Raffles hoodschuddend. Maar ik ben hier gekomen niet alleen om u op een dreigend gevaar opmerkzaam te maken. In de allereerste plaats wil ik krachtiger dan ooit de strijd tegen het geboefte hervatten en daarvoor is het nodig dat ik zo veel mogelijk in uw onmiddellijke nabijheid blijf.

— Denkt gij dat het u nut zal opleveren, als gij in mijn nabijheid blijft?

— Daarvan ben ik overtuigd.

— Maar hoe wilt gij dat doen?

— Heel eenvoudig; gij neemt mij onder uw bedienden-personeel en mijn vriend zal als mijn adjudant, mijn verbindingsofficier optreden, die onmiddellijk al mijn instructies kan ten uitvoer brengen. Ik heb nog een derde helper en die zal een post moeten betrekken in uw kantoor, waar gij immers ook een groot deel van de dag doorbrengt? Stemt gij daarin toe? Bedenk dat het niet alleen om uw leven, maar ook om de veiligheid van de stad, ja, van het hele land gaat?

De petroleumkoning scheen nog een ogenblik te aarzelen en Raffles vervolgde, thans op een weinig koelere toon:

— Gij twijfelt toch, hoop ik, niet aan mijn oprechtheid? Gij hebt van John Raffles als Gentleman-Dief volstrekt niets te vrezen, voor ik zelf van oordeel ben, dat ieder gevaar van de kant van de bende geweken is. Dan komt mijn beurt en ik zal u te voren waarschuwen, daarvoor hebt gij mijn woord.

Yerkes had haastig de hand opgeheven en zei nu, terwijl zijn gelaat donkerrood kleurde:

— Niet verder, John Raffles. Ik twijfel niet aan uw woord als gentleman. Het is niet daarom dat ik aarzelde. Ik dacht aan mijn dochter, mijn enig kind.

— Zij loopt voorlopig geen gevaar, denk ik, mijnheer Yerkes, maar ook zij zal er goed aan doen, zich in acht te nemen. Ik behoef u toch zeker niet te herinneren aan de schaking van Miss van Dyke, de dochter van de staalkoning.

— Ik ken de bijzonderheden en ik weet ook, dat gij het waart, die het jonge meisje uit de handen van die kidnappers hebt bevrijd.

— Uw dochter weet natuurlijk welk gevaar u bedreigt?

— Zij weet het.

— Hoe luidt haar oordeel?

— Zij drong er op aan, dat wij dadelijk New York zouden verlaten en naar ons buitenverblijf aan de kust zouden gaan.

— Dat zou al heel weinig helpen, heren Raffles. Wees er van overtuigd, dat gij sedert gisteren geen stap hebt gedaan en ook verder geen stap zult doen, of de leden der bende dragen er kennis

van. Gij zit als een vlieg in het web en het zal zaak zijn, te zorgen, dat de spin u niet bereikt. Draagt uw dochter er kennis van dat ik u mijn hulp heb aangeboden?

— Ja. Gijzelf hebt er in toegestemd, dat ik haar op de hoogte mocht brengen.

— Zeker, en dat is ook goed; zij moet op de hoogte zijn van onze plannen. En luister nu naar mijn raad, mijnheer Yerkes, het is dezelfde raad, die ik ook enige jaren geleden aan Peter van Dyke heb gegeven. Wantrouwen moet uw leuze zijn. Wantrouw iedereen; van uw particuliere secretaris tot uw huisknecht, van de kamenier van uw dochter tot uw boekhouder toe. Eet liever steeds in een restaurant of in uw club, uw eten kon vergiftigd zijn. Geef acht op iedereen: elke vreemdeling kan uw moordenaar worden. Let goed op uw correspondentie, maak geen brieven open die er ietwat verdacht uit zien. Neem geen sigaren of sigaretten aan van mensen, die gij niet zéér goed kent. Let in de schouwburg op degenen, die naast u komen zitten; kortom, leef in voortdurend wantrouwen, het is een verre van benijdenswaardige positie, maar slechts door de uiterste voorzichtigheid zult gij u kunnen onttrekken aan de wraak van de bende. Trouwens, als gij op mijn voorstel ingaat en mij hier een plaats geeft in uw huis, dan kan ik zelf een oogje in het zeil houden, mijn netten uitwerpen en mijn vallen zetten. Maar het spreekt vanzelf, dat dit alles onder ons moet blijven, ik zou u zelfs de raad willen geven, mejuffrouw uw dochter niet in te wijden, des te natuurlijker zal zij zich tegenover mij gedragen.

— Het blijft afgesproken, meneer Raffles, ik aanvaard uw hulp en van harte gaarne, zei Yerkes. Wanneer wilt gij komen?

— Morgenochtend.

— Veronderstel, dat zich hier inderdaad een spion in huis bevindt, zou die het dan niet vreemd vinden, dat ik plotseling een nieuwe bediende neem, die eigenlijk overbodig is?

— Hoe vreemder die spion het zal vinden, des te eerder zal hij zich ver-

raden, zei Raffles. Hij zal mij dan naluipen om te zien wat ik voor heb en ik geloof dan, dat ik aan het langste eind zal trekken. Het spreekt van zelf, dat mijn vriend, die gij hier ziet, vrijelijk het huis moet kunnen in en uitgaan en een herkenningsteken zal dus noodzakelijk zijn.

Raffles had een visitekaartje uit zijn zak gehaald, schreef er een paar woorden op, toonde het aan de petroleumkoning en stelde het toen aan Charles Brand ter hand, met de woorden:

— Telkens wanneer je dit kaartje toont, zal men je dadelijk moeten toelaten. Zorg dat je het in geen geval verliest. En nu hebben wij voorlopig niets meer met elkaar te bespreken, mijnheer Yerkes. Morgenochtend om acht uur, hoop ik reeds in dienst te komen. Wanneer begeeft gij u naar uw kantoor?

— Ik ben daar meestal niet later dan negen uur. Hier ga ik om kwart over acht weg.

— Per auto?

— Ja.

— Chauffeert gij zelf?

— Meestal; niet altijd.

— Is uw chauffeur lang in uw dienst?

— Een half jaar.

— Had hij goede getuigschriften?

— Uitstekende.

— Zou ik ze even mogen zien?

— Ik heb ze niet, na lezing heb ik ze hem natuurlijk terug gegeven.

— Slaapt hij hier in huis?

— Neen, niet in huis, wel dichtbij; hij heeft een flatje boven de garage.

— Waar bevindt zich die?

— Achter in de tuin, vlak bij de muur die de tuin omringt. Gij kunt de garage door dit venster zien. Kom maar mee.

— Ga niet te dicht voor het raam staan, zei Raffles.

De drie mannen liepen in de richting van een der grote vensters, die op de tuin uitzagen en konden nu de garage zien liggen, die plaats bood voor een viertal grote auto's.

— Hoort dat dakvenster tot zijn kamer? vroeg Raffles, na enige tijd naar buiten te hebben gekeken.

— Ja. Het venster van zijn zitkamer geeft uitzicht op de tuin.

— Zijn er boven de garage nog meer vertrekken?

— Nog slechts een bergplaats, waar banden, gereedschap en andere dingen bewaard worden.

— Zijt gij tevreden over die man als chauffeur?

— Zeer tevreden.

— Hoe is zijn naam?

— Dickson, Henry Dickson.

— Is hij gehuwd?

— Neen.

— Verloofd misschien?

— Niet dat ik weet.

— Wat doet hij in de tijd als gij op kantoor zijt?

— Wel, dan moet hij zich natuurlijk ter beschikking van mijn dochter Maud houden. Zij stuurt zelf ook wel, maar hij gaat toch meestal mee. En voor het overige heeft hij de handen vol aan onze vier auto's, om die behoorlijk schoon te houden.

Raffles keek nog even naar buiten en zag juist dat Dickson uit de garage kwam, met opgestroopte hemdsmouwen en met een binnenband in de hand, welke hij ging onderdompelen in een grote kuip water, teneinde op die wijze de plaats van een lek te vinden.

Raffles deed nog een stap achteruit, keek even rond en trad op een kleine tafel toe, waar een fraaie prisma-kijker in een foudraal stond.

Hij trad een weinig terzijde, bukte zich, zodat hij juist even over de vensterbank kon heen zien, bracht de kijker voor het oog en keek geruime tijd naar de chauffeur. Juist op dat ogenblik kwam er een kamenier door de grote tuin lopen, die naar de garage liep en een paar woorden met de chauffeur sprak. Deze liet even zijn werk in de steek, monsterde snel de achtergevel van het huis en scheen toen zijn blik gericht te houden op het venster van de werkkamer van Yerkes. Raffles had zich nog dieper gebukt en zorgde nu, dat hij buiten het gezichtsveld kwam van de chauffeur. Even later keerde de kamenier naar het huis terug, waarna Dickson zich bezig hield met zijn binnenband.

— Wie is die kamenier? vroeg Raffles. Hoe heet zij?

— Daisy Fulton.

— Reeds lang in dienst van uw dochter?

— Iets langer dan een jaar.

— Een heel knap meisje. Nu, ik zal wel nader kennis met haar maken, hoop ik. Het wordt thans tijd dat ik afscheid van u neem, mijnheer Yerkes, anders zoudt gij uw conferentie nog mislopen en ondanks alles zult gij mij liever niet in de onmiddellijke nabijheid van uw brandkast achterlaten.

Yerkes keek Raffles vlak in het gezicht en zei:

— Daarin vergist gij u toch. Ik heb uw woord en ik vertrouw erop. Ik heb

niet alleen vaak over u horen spreken, ik heb nu ook kennis met u gemaakt, ik zal zeker de laatste zijn die uw methodes goedkeur, maar in ieder geval beschouw ik u als een héér.

— Dat verheugt mij. Velen beoordeelen mij verkeerd, zei Raffles. Dan gaan wij nu heen en ik kom hier morgen ochtend terug als Bernard Stuff, zullen wij zeggen, gewapend met de helft van mijn ivoren schijfje, zodat gij mij aanstonds zult herkennen, want ik denk wel dat ik er anders zal uitzien als thans. Adieu, mijnheer Yerkes. En nogmaals, wees vooral voorzichtig. Alles wat gij voor het ogenblik nodig hebt is wantrouwen, ten tweede male wantrouwen, ten derde male wantrouwen.

Hoofdstuk III

DE NIEUWE KNECHT

De volgende ochtend, nauwkeurig op het afgesproken uur, kwam Bernard Stuff zich aanmelden, met een eenvoudig fibre valiesje in de hand, een lang, enigszins gebogen man, van een jaar of vijfendertig, met strogeel haar, een niet al te intelligent gelaat, zeer lichtkleurige wenkbrauwen en een schier doorlopende uitdrukking van de grootste verwondering op zijn gezicht, alsof hij zichzelf voortdurend afvroeg, wat hij eigenlijk op dit aardse tranendal was komen uitrichten.

De huisknecht scheen reeds door de butler te zijn ingelicht, want hij vroeg, terwijl hij de bezoeker van top tot teen opnam:

— U bent zeker de nieuwe bediende?

— Ja, en mijn naam is Bernard Stuff, antwoordde Raffles met een onnozel lachje.

— Nu, erg snugger ziet de vent er niet uit, mompelde de huisknecht zachtjes voor zich heen. En ik dacht, dat er hier in huis nog wel bedienden in overvloed waren.

Hardop zei hij:

— Mijnheer Yerkes heeft gezegd, dat ik je dadelijk bij hem in de eetkamer moet brengen.

Hij ging Raffles voor naar een ruim, zonnig vertrek, aan de voorzijde van het huis gelegen, waar hij Yerkes aan de ontbijttafel vond, in gezelschap van

Maud, zijn dochter, een knap, twintigjarig meisje, met vol, glanzend zwart haar en de mooiste blauwe ogen, die men zich kan voorstellen, een combinatie, waarvan Raffles bijzonder veel hield, misschien wel omdat zij zo zeldzaam is.

Ook was daar de butler, een ernstig en deftig heerschap, corpulent en kaalhoofdig, die luisterde naar de naam Copper en die zijn meester bediende.

Yerkes had de verlegen binnentredende man een ogenblik scherp opgenomen, gaf de huisknecht een wenk, dat hij zich kon verwijderen en wendde zich tot zijn dochter met de woorden:

— Dat is Stuff, de nieuwe man, kind. Hij is mij aanbevolen door een van mijn zakenvrienden. Copper, zorg dat hij zijn kamer krijgt en geef hem een uniform.

De deftige butler nam de nieuweling eens goed op, ontwaarde op diens gelaat niets anders dan een mateloze onnozelmheid, smoorde een zucht en zei, dat hij doen zou volgens het hem gegeven bevel. Toen beiden het vertrek verlaten hadden, vroeg Maud enigszins verwonderd:

— Waarom hebt u er nog een bediende bij genomen, papa? Het wordt op deze wijze een heel legertje. Miss Jellyby zal radeloos zijn, nu zij er nog meer onder haar bevelen krijgt.

— Dan gaat ze er uit, zei Yerkes kortaf. Wij konden er nog zeer goed een bediende bij gebruiken. Het huis is zo groot.

Hij was opgestaan na een blik op zijn polshorloge te hebben geworpen, kuste zijn dochter op het voorhoofd en zei:

— Het wordt tijd dat ik naar kantoor ga, kind.

Maud had de armen om de hals van haar vader geslagen en zei:

— Zul je voorzichtig zijn, vadersertje?

— Maar Maud, het is klaarlichte dag, antwoordde Yerkes glimlachend.

— Dat doet er niet toe. Ik ben zo vreselijk ongerust. 't Is toch wel eens meer voorgekomen, dat die ellendelingen midden op de dag een aanslag hebben gepleegd.

— Nu dan, dwaas kind, ik zal goed op me zelf passen. Ben je nu tevreden?

— Ik zal pas gerust zijn als u weer thuis bent en als er een einde is gemaakt aan het bestaan van die afschuwelijke bende.

Op dat ogenblik trad Copper weer binnen.

— Ik heb de nieuwe man zijn kamer gewezen, mijnheer, zei hij op zijn enigszins galmende preektoon. Vindt mijnheer mij onbescheiden, als ik vraag waarin de functies van die man zullen bestaan?

— Wel, hij zal doen wat iedere andere bediende doet, riep Yerkes lachend uit. Je moet niet op zijn gezicht afgaan, hij is buitengewoon handig, bescheiden en hij kent van alles. Hij kan helpen tafeldienen, boodschappen doen, zilver poetsen, ja, mijn hemel, moet ik je dit alles zeggen?

— Het was maar een vraag, mijnheer, zei Copper zalvend. Tot dusverre deed mijnheer mij de eer aan, bij de keuze van de ondergeschikte bedienden met mijn bescheiden mening te rade te gaan, maar in dit geval...

— Je hebt gelijk, Copper, nu, het zal wel niet meer voorkomen, zei Yerkes. Het is waar, ik heb je ditmaal gepasseerd, maar de man is door een vriend aanbevolen, die zelf een wereldreis ging maken en hem voorlopig niet meer nodig had. Staat de auto voor?

— Ja, mijnheer.

— Stuurt u Dickson dadelijk terug, vader? vroeg Maud. Ik heb hem nodig, want ik wil met Ellen Wilson boodschappen gaan doen.

— Ik zal er voor zorgen, Maud, antwoordde haar vader.

Op het ogenblik, dat Yerkes het vertrek wilde verlaten, ging de telefoon, die op een klein tafeltje bij een der ramen stond. Maud huppelde er op toe, bracht de hoorn aan het oor, trok een verbaasd gezicht en riep:

— Of u even aan het toestel wilt komen, vader?

— Wie is het? vroeg Yerkes ongeduldig.

— Ik ken de stem niet. Het is in ieder geval een mannenstem, hij wil het u zelf zeggen.

Met een paar stappen was Yerkes bij het raam, bracht de hoorn aan het oor en vroeg:

— Met wie?

— Met Stuff. Noem vooral mijn naam niet. Is er nog een vreemde bij u in het vertrek. Zeg alleen maar ja of neen.

— Ja.

— Vraag mij dan niets en doe alleen wat ik zeg. Neem een taxi, om u naar het kantoor te laten brengen. U weet dat er een standplaats is op geen vijf minuten hier vandaan. Laat uw dochter maar op uw eigen wagen en uw chauffeur beslag leggen. Kom vanavond ook met een taxi of per subway terug. Liefst wat vroeger dan gewoonlijk.

En voor Yerkes een opmerking kon maken, was de verbinding verbroken.

Maud, die zag dat haar vader een beetje bleek was geworden, trad op hem toe en vroeg zacht:

— Toch geen onaangenaam nieuws, vadertje?

— In het geheel niet, kind. Copper, ik heb je niet meer nodig.

De butler verliet op zijn gewone, plechtstatige wijze het vertrek en zodra zij alleen waren, zei Yerkes haastig:

— Ik heb de wagen niet nodig, Maud. Jij kunt hem dadelijk krijgen. Kleed je maar gauw aan en zeg aan Dickson, dat je beslag op hem hebt gelegd.

— Maar, vader...

— Neen, vraag mij nu niets meer, ik heb geen tijd. Er wachten mij dringende zaken. Dag kind, tot vanavond.

De petroleumkoning drukte het jonge meisje een kus op het voorhoofd en verliet haastig het vertrek, meer ontwaan dan hij wilde doen voorkomen, over het zoeven ontvangen verbod van de Grote Onbekende. Hij liet zich in de hall overjas en hoed geven, keek vruchteloos om naar Stuff en verliet het huis. Hij liep door de kleine voortuin naar de rand van het trottoir, waar de auto stond te wachten. Dickson zat reeds achter het stuurwiel, rechtop en onbeweeglijk.

De stem van Yerkes klonk volkomen natuurlijk toen hij zei:

— Dickson, mijn dochter heeft voor vandaag beslag op je gelegd. Ik heb je niet nodig. Wacht nog maar even, zij rijdt dadelijk uit.

Dickson kwam alleen maar even aan zijn pet, en op zijn gezicht, dat wel uit hout gesneden leek te zijn, bewoog zich geen spier. Daar Yerkes zich dadelijk had omgekeerd om heen te gaan, zag hij ook de duistere blik niet, waarmee de chauffeur hem nakeek.

Intussen kleedde Maud zich haastig aan, weinig begrijpend van het verzoek van haar vader, noch van de zoeven ontvangen telefonische boodschap. En terwijl zij zich voor de spiegel in haar boudoir aankleedde, zag zij in het geslepen glas hoe een wit stukje papier langzaam onder de reet van de deur werd geschoven en op het deurkleedje bleef liggen. Een ogenblik bleef zij met opgeheven handen verwonderd staan, snelde toen naar de deur, opende deze en keek haastig in de gang. Zij zag echter niets en hoorde ook geen voetstapen. Langzaam deed zij de deur weer dicht, bukte zich, raapte het stukje papier op en las:

— Neem uw kamenier mee, en blijf minstens anderhalf uur uit. Verscheur dit briefje onmiddellijk en werp de snippers uit het raam.R.

Maud had een zachte uitroep van verbazing geslaakt, maar zelfs geen seconde dacht zij er aan deze geheimzinnige waarschuwing in de wind te slaan. Die grote R. was voor haar het bewijs, dat zij er goed aan zou doen, nauwkeurig volgens deze instructie te handelen. Zij scheurde het papiertje dadelijk in kleine stukjes, opende het venster, en de bries voerde de kleine snippertjes papier met zich mee en strooide ze ver vandaar uit. Zij sloot het venster weer en schelde.

Een ogenblik later trad de kamenier binnen, een rijzige blondine met grote, grijze ogen, een ovaal gelaat, en met ingehouden, katachtige bewegingen.

— Lucie, kleed je aan, ik neem je mee, ik heb een paar boodschappen te doen en je kunt mij helpen met de pakjes.

Het meisje zel niets, knikte slechts even met het hoofd, ging geruisloos heen en beklom de trap naar haar kamer op de bovenste verdieping om daar hoed en mantel te gaan halen. Tien minuten later daalden Maud en Lucie de brede, marmeren trap af en gingen door de ruime hall naar de voordeur, welke Stuff wijd voor haar opende in een onderdanige houding. De kamenier keek de nieuwe man een ogenblik onderzoekend aan en volgde toen haar meesteres naar de wachtende auto.

Raffles keek even door de kier van de langzaam dichtgaande deur naar buiten, liet toen de deur in het slot vallen en mompelde zachtjes voor zich heen:

— Nu heb ik althans de handen een beetje vrij. Mijnheer Dickson en Miss Lucie zijn van de vloer. Wij zullen eens zien of Brand zich van zijn plicht kwijt.

Vlak naast de voordeur bevond zich een klein venster, met een zwaar traliewerk ervoor, waardoor men de personen kon opnemen, die kwamen aanbellen. Raffles keek door dit raampje en zag hoe Maud en Lucie in de auto stapten en hoe deze wegreed. Bijna op hetzelfde ogenblik bracht een eind verder een jonge man, in uniform van telegrambesteller, zijn motorrijwiel op gang en begon de auto te volgen.

— Ziezo, dat is in orde, zei Raffles tot zichzelf. Weliswaar loopt zij in deze drukke winkelbuurten geen gevaar, maar het is toch beter, dat er iemand in de buurt blijft, die een wakend oog in het zeil kan houden.

Hij draaide zich om en keek in het effen, deftige gelaat van mijnheer Copper.

— Wel, mijnheer Stuff, amuseert gij u nog al? vroeg hij op zalvende toon. Geloofst gij dat dit de manier is om de kamers het spoedigst opgeruimd te krijgen?

— Ik erken dat dit een zeer verkeerde manier is, mijnheer Copper, zei Raffles op nederige toon. Ik ga nu dadelijk aan het werk. Wat moet ik het eerst doen, denkt gij?

— De werkkamer van mijnheer Yerkes. Er staat een stofzuiger op de gang, in de kast bij het raam.

— Dank u, mijnheer Copper.

Raffles besteeg de trap met een vlugheid, welke de deftige butler niet van die man met zijn suf gelaat had verwacht. Zodra hij buiten de gezichtskring van de strenge heerser was, stond Raffles even stil en luisterde. In het grote huis deed zich op het ogenblik geen enkel gerucht horen. Heel in de verte werd een deur dichtgeslagen, in de hall klonken de zachte schreden van Copper en dat was alles.

Raffles richtte zijn schreden naar de gang, waaraan de werkkamer van Yerkes gelegen was en juist toen hij die insloeg, verdween er aan het andere einde van de gang een man met blond haar, een rood gestreept jasje en een stofzuiger in de hand. En toen die man de diensttrap aan het andere uiteinde van de gang begon af te dalen, ging er als het ware een schok door Raffles.

Want eensklaps herinnerde hij zich hoe hij, bij zijn eerste bezoek aan Yerkes enige dagen tevoren, gerucht aan de deur van de kamer had menen te horen, er snel op toe was gegaan, de deur had geopend en nog juist een man aan het einde van de gang had zien verdwijnen, blond, met een bediendebuisje aan een stofzuiger in de handen.

— Zou dat dus de luisteraar zijn?

Raffles wilde zich dadelijk zekerheid verschaffen. Hij wilde die man in het gelaat zien. Hij snelde dus door de gang, terwijl hij riep:

— Mijnheer! Mijnheer! Stop eens even. Ik moet die stofzuiger van u hebben.

De man met het gestreepte buisje stond op de vierde trede van boven stil, wendde zich om en keek de nieuwe bediende verbaasd aan. Toen vroeg hij:

— Wat wou je? Wie ben je? Wat voer je hier uit?

— Ik wilde die stofzuiger hebben, ik ben Bernard Stuff, de nieuwe bediende en ik kan niets uitvoeren voor ik die stofzuiger heb, antwoordde Raffles met een lachje.

— Een nieuwe bediende? Goede hemel! Het wordt hier een hele volksmenigte. Sinds wanneer ben je hier?

— Sinds vanochtend negen uur.

— Wie heeft je aangenomen?

— Wel, wie anders dan mijnheer Yerkes. Maar waar bemoei je je eigenlijk mee, ik vraag toch niet wie jou aangenomen heeft. En mag ik nu die stofzuiger hebben? Ik moet de werkkamer van mijnheer gaan schoonmaken, anders krijg ik met Copper te doen.

Aarzelend gaf de ander hem het voorwerp over, terwijl hij hem aandachtig aankeek.

— Dank u wel, zei Raffles beleefd. Ik heb mij aan u voorgesteld. Mag ik ook uw naam weten?

— Ik heet Snowden, antwoordde de ander kortaf.

En hij begon de trap verder af te dalen. Raffles keek hem een ogenblik na en keerde toen op zijn schreden terug, terwijl hij in zich zelf mompelde:

— Snowden, dat lijkt wel wat op: snauw dan! Een vreemde naam voor die man.

Hij trad de studeerkamer van Yerkes binnen, stak de stekker in het stopcontact en begon met grote ijver het kleed te zuigen, een dik Perzisch tapijt, dat de parketvloer voor het grootste deel bedekte. Zo naderde hij ook de deur en toen hij er langs kwam, opende hij haar vlug. Snowden, die in de gang stond, richtte zich bliksemsnel op en Raffles vroeg zoetsappig:

— Kwam u iets zoeken, mijnheer Snowden? Kan ik u ergens mee van dienst zijn? Een sigaartje van mijnheer Yerkes misschien? Ik heb een kistje fijne havanna's op zijn schrijfbureau zien staan.

Hij had zijn stem tot een zacht gefluister laten dalen en lachte zachtjes, op een onnozele manier. Maar Snowden liep hem zwijgend voorbij, ging op een boekenkast toe, zocht even, nam er een boek uit en verdween weer zoals hij gekomen was. Raffles deed de deur weer dicht.

— Het luisteren schijnt die man tot een tweede natuur te zijn geworden, mompelde hij. Het is duidelijk, dat die kerel mij wantrouwt en eigenlijk is dat ook niet te verwonderen, want het moet wel enigszins vreemd lijken, dat hier een bediende komt, die volkomen

overbodig is, juist nu Yerkes door een groot gevaar bedreigd wordt. Nu, als ze mij alleen nog maar voor een particuliere detective aanzien, dan is er nog niet veel verloren. Maar nu heb ik genoeg van deze kamer. Wij zullen eens verder gaan kijken.

Hij bracht de stofzuiger naar de kast op de gang, liep deze geheel ten einde en klom met volkomen onhoorbare schreden alle trappen op tot hij de zolderverdieping bereikt had, waar zich de meeste bediendenvertrekken bevonden. De meeste deuren stonden open. Raffles nam geen notitie van de kamers, waar hij pijpen, pakjes sigaretten en tabaksdozen zag liggen, maar wijdde meer in het bijzonder zijn aandacht aan de kamertjes, waar de aanwezigheid van potjes crème en odeurflesjes hem verried, dat zij door vrouwelijke wezens bewoond werden. In een ervan lag een stapeltje bonte en witte schorten op de tafel en aan de wand hing het blijkbaar sterk geflatteerde portret van een enigszins scheel kijkende neger in de uniform van politieagent. Het kon niet missen, hij was hier in de kamer van Sally, de dikke, zwarte keukenmeid.

Daarnaast bevond zich een vertrek, waarvan de deur op slot was. Raffles bracht zijn neus voor het sleutelgat, snoof even goed op, bromde iets voor zich heen en keek toen naar binnen. Hij zag in een keurig gemeubeld vertrekje, waar een zekere coquetterie heerste.

— Vermoedelijk is dit de kamer van de jonge dame met het ovale gezicht en die weelde van blond haar, van de kamenier Lucie.

Hij stak de hand in de zak en haalde er een bos fijn bewerkte lopers uit. Hij beproefde er enige van en er waren nog geen tien seconden verlopen of de deur draaide langzaam op haar hengsels en Raffles kon het kamertje binnen gaan.

Het had een enkel raam, dat op de achtertuin uitzag en men kon de garage duidelijk zien liggen. In het vertrek hing een tamelijk sterke lucht van Paris Soir en de tolettafel zou niet misstaan hebben in het boudoir van een mondaine dame, die veel zorg aan haar toilet

besteedde. Fijn bewerkte doosjes met poudre de riz, sierlijke flacons van geslepen kristal, ivoren kammen, verscheidene haarborstels van ebbenhout en meer van dergelijke voorwerpen brachten duidelijk aan het licht, dat Miss Lucie er op stond, haar uiterlijk te soigneren. Raffles had dit alles met een oogwenk opgemerkt.

Hij trad nu op een kleine ladekast toe, die tegen een der wanden stond en trok de bovenste lade open, die gevuld was met fijne lingerie. En op een stapeltje van met fijne kant gegarneerde nachthemden lag een kleine browning... Zacht tussen de tanden fluitend nam Raffles het wapen in de hand en overtuigde zich dat het hele magazijn van patronen voorzien was.

— Wel, wel, de jonge dame neemt zins, haar kuisheid gewapenderhand te beschermen tegen aanvallen van minder goed gezinde mannelijke collega's. Natuurlijk is dit voortreffelijke wapen ook tot andere doeleinden geschikt.

Hij legde de browning weer op haar plaats, schoof de lade dicht en onderzocht vlug de inhoud van de andere laden. Hij vond echter niets bijzonders.

— En toch, en toch is er met die jonge dame iets niet in den haak, mompelde Raffles. Zij heeft met de chauffeur gesproken, juist nadat Charles Brand en ik ons gisteren hadden laten aandienen en die chauffeur is, als ik nog enig geheugen heb voor menselijke gezichten, een zeer gevaarlijk heerschap, dat ik al vroeger eens heb aangetroffen onder andere omstandigheden, in een der geheime dievenholen van deze stad.

Hij stond even in gedachten verzonken midden in het vertrek, en zette toen zijn alleenspraak voort:

— Het is meer dan twee jaar geleden, hij was toen gitzwart en hij had een klein zwart kneveltje. Maar de kleur-

stoffen zijn niet voor de mussen uitgevonden, de ogen zijn nog dezelfde en ook de bewegingen. Nu, in dit sierlijk boudoirtje heb ik voorlopig niets meer te zoeken. Ik mag er niet teveel tijd aan besteden; zij mogen mij daar beneden niet missen. Nu, nog even de kamer van Snowden, als ik die tenminste kan vinden.

Hij ging de brede gang weer op, sloot zorgvuldig de deur achter zich en zette toen zijn onderzoek voort in twee van de andere vertrekken, zonder echter iets bizonders te ontdekken. Toen ging hij vlug weer naar beneden, na zich te hebben overtuigd, dat men hem niet gezien en beluisterd had...

Om bij twaalfen keerden Maud en Lucie van de autorit terug, met kleine pakjes beladen. Raffles wist dit aanstonds en hij was dadelijk ter plaatse om zijn jeugdige meesteres van haar pakjes te ontlasten.

Die dag kwam Yerkes thuis lunchen, zoals hij vaak deed, als de zaken het toelieten. Raffles had gelegenheid hem even alleen te spreken en hem in kennis te stellen van zijn verdenkingen.

En nog voor Yerkes om half twee weer naar zijn kantoor zou gaan, kwam de boodschap, die zulke gewichtige gevolgen zou hebben. Zij kwam in de vorm van een gele enveloppe, met het adres van Yerkes in blokletters er op geschreven en die door een kleine jongen van een besteldienst aan de deur werd afgegeven en en briefje bevattende de volgende inhoud:

Zorg dat het geld overmorgen tussen vijf en zeven uur op de afgesproken plaats is, of je dochter gaat er aan.

En daaronder stond het «Kwade Oog» met zijn afschuwelijke, boosaardige uitdrukking.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk IV

DE ONTVOERING

Twee dagen waren verlopen. In die twee dagen scheen Yerkes bij herhaling het vaste besluit te hebben genomen in geen geval toe te geven en liever alles te wagen dan volgens de bevelen van de misdadigersbende te handelen.

Hij had zijn dochter in kennis gesteld van het dreigende gevaar en het moedige, jonge meisje scheen van dezelfde gevoelens te zijn als haar vader en verzette er zich hevig tegen, dat hij het geld zou dragen. Zij zou voorzichtig zijn, zij zou des avond niet meer uitgaan voorlopig en Raffles zou zijn waakzaamheid verdubbelen. Wat de Grote Onbekende had het noodzakelijk geacht, onder deze omstandigheden ook het jonge meisje van zijn ware identiteit op de hoogte te stellen. En zo had Maud dus een van haar vurigste wensen vervuld gezien en kennis gemaakt met de man, die op zo stoutmoedige wijze de strijd had aangeboden met de bende van het « Kwade Oog » en reeds de eerste zet zo glansrijk gewonnen had.

Maar van dat ogenblik af verried zij door geen blik, door geen onbedachtzaam woord, dat zij Raffles kende. Zij behandelde de gewaande bediende op haar gewone, vriendelijke wijze, maar scheen nauwelijks acht op hem te slaan.

Raffles zelf ging stil en bescheiden door het huis, deed zijn werk en wist zich hoe langer hoe meer bemind te maken bij het overige personeel, de butler inclusief, maar zeer waarschijnlijk met uitzondering van Dickson, de chauffeur,

Snowden, de tweede bediende en Lucie, de kamenier. Wel had het kamerkatje een paar maal een poging aangewend om hem door lieve lonkjes en veelbetekenende gebaartjes, als zij hem op de trap passeerde, hem in haar netten te lokken, maar de nieuwe bediende scheen een buitengewoon verlegen jongmens te zijn, of hij was volkomen ongevoelig voor vrouwelijk schoon, want hij liet slechts een schaapachtig lachje horen en ging zijns weegs.

Maar die toenaderingspogingen van de kamenier gaven hem te denken, want er bleek immers uit, dat zij achterdocht koesterde en op deze manier achter de waarheid trachtte te komen. Raffles ging echter nog niet zover, te denken, dat het edele drietal in hem John Raffles vermoedde. Lucie en haar medespionnen dachten tot dusverre waarschijnlijk niet anders of zij hadden hier hoogstens te doen met een door Yerkes in dienst genomen particuliere detective, als zij dit al dachten. Want in het tegenovergestelde geval, als zij hem doorzagen, zou Raffles waarschijnlijk reeds niet meer geleefd hebben, als hij niet de uiterste voorzichtigheid in acht had genomen; dat begreep hij zeer goed. Hij zelf nam de grootste waakzaamheid in acht en liet Maud slechts zelden uit het oog.

Als hem dat onmogelijk was, als zij om de een of andere reden het huis verliet, te voet of in haar kleine convertible, die zij zelf bestuurde, dan was

daar Charles Brand, om zijn taak over te nemen en het jonge meisje in de een of andere vormomming te volgen.

Wat Henderson betreft, de reus had zijn kamp opgeslagen in het grote Bowling Green Building, in de onmiddellijke nabijheid van de werkkamer van Yerkes, om dadelijk bij de hand te zijn, wanneer zich een of andere gevaar mocht voordoen.

Het uur brak aan, waarop de honderdduizend dollars naar de eenzame hoeve gebracht moesten worden, maar de bandieten verspilden hun tijd, want wie er ook mocht verschijnen, Yerkes met zijn veelbelovende portefeuille zeker niet.

Het werd zeven uur, de duisternis begon reeds te vallen en onverrichterzake moesten de bandieten terugkeren, die daar voor de tweede maal de komst van de petroleumkoning afwachten.

Van dat ogenblik af begrepen alle ingewijden in het grote huis aan de Fifth Avenue, dat de grootste voorzichtigheid in acht moest worden genomen, want de benedeleden zouden zich natuurlijk willen wreken over deze tweede nederlaag en alles in het werk stellen om hun bedreiging in daden om te zetten, opdat zij hun prestige niet aanstonds weer zouden verliezen.

Het was al in diezelfde avond, omstreeks tien uur, toen Maud, die de gehele avond al niet veel gesproken had, over hoofdpijn klaagde. Er waren een paar gasten en haar vader keek haar bezorgd aan zei toen:

— Je bent werkelijk wat bleek, kind, er scheelt toch niets aan?

— Wat hoofdpijn, vader, en een erg lusteloos gevoel. Het spijt mij, maar ik geloof dat ik er beter aan doe als ik maar naar bed ga.

Er werden uitroepen van medelijden vernomen en Miss Jelleby stond haastig op en zei tot het jonge meisje:

— Ik zal je wat aspirine geven, Maud. En ik zal een paar koppen hete kamillen voor je laten zetten, het is een huismiddeltje, maar er is niets zo goed om

een opkomende verkoudheid of influenza te bestrijden.

Hoewel een beetje tegen haar zin, was het jonge meisje wel verplicht afscheid te nemen van de gasten, hoofdzakelijk familieleden en zich in haar kamer terug te trekken.

Miss Jelleby had intussen reeds de kamenier geroepen, om het jonge meisje bij het uitkleden behulpzaam te zijn. Maud was in het midden van het boudoir blijven staan, wreef zich met de hand over het voorhoofd, huiverde en zei tot Lucie, die met haar gedwee, uitgestreken gelaat bij de drempel van de deur was blijven staan:

— Ik denk niet dat ik al naar bed ga, Lucie. Ik ga maar wat gekleed op de divan liggen, dan gaat het misschien wel over. Ik vind het zo vervelend om zo vroeg naar bed te gaan.

— Neem dan tenminste wat aspirine in, drong Miss Jelleby aan, terwijl zij een glas water en een tube met aspirine-tabletten op het bijzettafeltje, dat bij de divan stond, neerlegde.

— Ik beloof het u, Miss Jelleby, antwoordde Maud met een zwakke glimlach.

Zij strekte zich op de divan uit, slaakte een diepe zucht en sloot een ogenblik de ogen. Lucie liep zacht over het dikke tapijt en ging de zware gordijnen voor de beide ramen dichttrekken. In het voorbijgaan wierp zij een doordringende en onderzoekende blik op het meisje en toen zij de kamer verliet, lag er een lachje van boosaardige zegepraal op haar gelaat. Maar dat zag Miss Jelleby niet, die zich met het jonge meisje bezig hield en haar trachtte over te halen liever dadelijk naar bed te gaan. Maar Maud maakte een moe gebaar, de gezelschapsdame verwijderde zich op de punten harer voeten en deed de deur zacht achter zich dicht.

Bijna anderhalf uur verliep.

Toen bewoog er zich snel een vage gedaante door de tuin, die zich haastig naar de garage begaf en op een bijzondere wijze op de grote deur klopte, die van de garage op de tuin uitkwam, op een met tegels bestraat erfje, waarop de auto's konden worden gereden, wan-

neer zij geheel bemodderd waren, om te worden natgespoten en schoon gemaakt.

De deur ging open en het hoofd van Dickson kwam naar buiten steken. Hij nam de gedaante even scherp op en vroeg toen:

— Is alles in orde, Lucie?

— Ja, fluisterde de kamenier. Wacht nog een kwartier, dan kan het gebeuren.

— Slaapt zij?

— Als een marmot. Ja, het middeltje was voortreffelijk. Ik heb het in haar thee kunnen roeren en zij heeft het gedronken zonder iets te proeven.

— Maar de anderen zijn toch nog niet naar bed?

— Natuurlijk niet. Het zal wel laat worden. Zij zitten in de kleine speelkamer en kaarten. Ik heb aan dat oude mens, aan Jolleyby wijs gemaakt, dat haar pupil naar bed was gegaan en nu rustig sliiep. Maar zij ligt nog altijd op de divan in haar boudoir, zoals ik ook wel verwacht had.

— Des te beter. Dan behoeven wij haar ook niet in haar hemd weg te voeren, zei Dickson met een ruw lachje.

— Staat de auto klaar?

— Ja, hier in de garage; een auto van een van de jongens, waarmede wij haar naar de afgesproken plek zullen brengen.

— Is de Moloch ingelicht?

— Hij heeft de boodschap gekregen.

— Zijn de jongens al binnen?

— Ja, ik heb ze een kwartier geleden binnen gesmokkeld door de deur van de garage, die op de straat uitkomt. Hoe staat het met die vervloekte spion?

— Ik geloof dat hij slaapt, zei Lucie op verachtelijke toon. Ik had wel lust gehad om hem ook dat drankje toe te dienen, maar ik zag er geen gelegenheid toe.

— Weet je zeker dat wij onze gang kunnen gaan, zonder dat hij het ziet?

— O ja. Hij moet vanavond helpen bedienen, en de speelkamer is immers in een geheel ander deel van het huis. Het is waarachtig een huis om erin te verdwalen, het lijkt wel een hotel. En stuur nu een van de jongens mee; het wordt tijd. Laat hij de touwen meene-

men. De ladders liggen al klaar, hier dicht bij. Ik zal ze hem aanwijzen.

Dickson knikte en trok zich terug.

Even later ging de deur weer open en er verscheen een zwaargebouwde kerel met een breed, wreed gelaat, gluisperige ogen en de kaken van een roofdier, die het herkenningsteken van de bendeleden maakte, dat hierin bestond, dat hij de uitgestrekte wijsvinger van de rechterhand tegen de slaap plaatste, terwijl hij de overige vingers tot een vuist balde en zei toen tot Lucie:

— Ik ben tot je dienst, schatje.

— Ga dan gauw mee, binnen een kwartier moet alles gedaan zijn. Het is een geluk, dat het een donkere nacht is en dat er aan de achtergevel helemaal geen licht brandt.

De man knikte haar toe en wendde zich toen tot Dickson met de woorden:

— Houdt de wagen gereed, zodat wij dadelijk kunnen wegrijden. Zijn de bewakers al buiten gevecht gesteld?

— Maak je niet ongerust, Jim, antwoordde Dickson grinnikend. Twee van de jongens hebben hen met een gummi-knuppel op het hoofd getimmerd, en als zij iets van het zaakje bemerkten, dan vergaat dadelijk de wereld. En schiet nu maar op.

Lucie en Jim verdwenen in de duisternis. De kamenier bracht de man naar een tuinhuis, waar hij twee grote ladders vond. Hij nam er één in iedere hand en volgde het meisje, over het gras lopend, tot aan de achtergevel van het huis, die in volkomen duisternis gehuld was.

— Wij staan nu net onder de vensters van het boudoir, op de tweede verdieping. Bind jij de ladders aan elkaar vast, dan ga ik naar boven en zal het venster openen.

De man knikte haar toe en Lucie gleed onhoorbaar door een lage deur het huis binnen. Zij bleef een ogenblik wachten, luisterde scherp toe en sloop toen volkomen onhoorbaar langs de diensttrap, waarvan alleen het personeel gebruik maakte, naar de tweede verdieping. Voor de deur van het boudoir van haar jonge meesteres bleef zij opnieuw staan om te luisteren, en opende toen

behoedzaam deze deur, trad binnen, sloot de deur weder, deed een kleine zaklantaarn ontgloeien, die zij uit de zak van haar schortje had gehaald en liet het licht op de divan vallen.

Maud lag met gesloten ogen, zeer bleek en in een houding, die voldoende aantoonde, dat zij volkomen bewusteloos was. De mond was half geopend en de parelwitte tanden waren gedeeltelijk zichtbaar.

Lucie trad op het jonge meisje toe, schudde haar even heen en weer, en toen zij bemerkte, dat er geen beweging in haar te krijgen was, doofde zij het licht, trok langzaam het gordijn open en opende voorzichtig het dubbele raam. Zij boog zich over de ijzeren leuning en zag daar beneden Jim staan, die de ladders reeds aan elkaar had gebonden en ze nu tegen de ijzeren leuning van het balkon plaatste, zodra hij daarboven de vage gedaante van Lucie had gezien. Hij klom ijlings naar boven, sloeg zijn benen over de balkonleuning en trad het vertrek binnen.

— Waar is ze? vroeg hij op zachte toon.

— Daar, op de divan.

— Kun je geen licht maken? Ik kan bijna geen hand voor ogen zien.

— Dat durf ik niet, nu het gordijn moet openblijven, antwoordde Lucie fluisterend. Een politie-agent of een wantrouwend voorbijganger zou 't kunnen zien en dan zou ons plan wel eens in duigen kunnen vallen. Geef mij je hand, dan zal ik je naar de divan brengen. Ik weet hier de weg in het donker.

Jim stak zijn hand uit en liet zich door Lucie naar de divan brengen, waarop het bewegingloze lichaam van het jonge meisje rustte. Hij bukte zich, til-

de haar voorzichtig op en bromde fluisterend:

— Het wicht is waarachtig zwaarder dan ik dacht.

— Dat is geen wonder, zij is bewusteloos, en geeft niets mee, hernam Lucie ongeduldig. Maak nu dat je wegkomt.

De man droeg het bewusteloze meisje eerst naar het balkon, laadde haar als een zak hout op zijn schouder, stapte, niet zonder moeite, op de ladder en begon voorzichtig naar beneden te klimmen.

Zodra hij de vaste grond weer onder de voeten voelde, nam hij het meisje in zijn armen, terwijl daar boven Lucie het vertrek haastig verliet en daarbij het venster openliet, om te doen geloven, dat de indringers zonder haar hulp over het balkon naar binnen waren gekomen.

Jim had Maud weer in zijn armen genomen en droeg haar nu zo snel hij kon naar de garage. Dickson stond daar reeds op wacht, Jim kon binnentreden en zijn vrachtje behoedzaam neerleggen in een grote, gesloten auto, die, met zacht ronkende motor reeds gereed stond om weg te rijden.

Dadelijk kwamen er twee andere mannen uit een donkere hoek van de garage te voorschijn, waarvan er een achter het stuurwiel plaats nam, terwijl de andere in de auto steeg en tegenover het nog steeds bewusteloze meisje plaats nam, dat met doodsbleek, verwrongen gelaat in een hoek van de wagen leunde.

Dickson had inmiddels de brede deur geopend, die op een brede en stille zijstraat uitkwam en liet een gefluisterd bevel horen. De auto startte, reed de garage uit en sloeg dadelijk rechts af, om in snelle vaart in de duisternis te verdwijnen.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk V

DE MOLOCH BELEEF T EEN GROTE VERRASSING

De limousine, waarin het bewusteloze meisje werd ontvoerd, reed in snelle vaart door de drukke straten van New York, waar zelfs op dat late uur van de nacht nog een levendig verkeer was en bleef wel een uur lang voortrijden.

Van Central Park, Newyork-city naar Little Neck Bay is meer dan 60 K.M., maar eenmaal de Queensboro Bridge over en op de Northern Boulevard aangekomen, kon de chauffeur op deze brede autostrada met zijn zes rijbanen vol gas geven zodat de afstand in iets meer dan een uur kon worden afgelegd.

Even voorbij Flushing werd gestopt; daar wachtte een andere limousine, donkergrijs gelakt, een fraaie, grote wagen. Achter het stuurwiel zat een man, van wiens gelaat niets te zien viel, want hij had de brede rand van zijn grote, slappe hoed diep over het voorhoofd getrokken, de onderkant van zijn gezicht was geheel verborgen achter een zwarte doek, zodat men alleen, in een dunne spleet, het schitteren van de ogen zag, waarvan echter de kleur niet te onderscheiden was.

De auto, die uit de garage van Yerkes was gekomen, hield vlak naast de andere wagen stil en bliksemsnel wisselden de beide chauffeurs het herkenningste-

ken.

— Is zij er? vroeg de gemaskerde man op gedempte toon, zorg dragende dat hij zoveel mogelijk in de schaduw bleef.

— Wij hebben haar.

— Draag haar dan dadelijk over.

Reeds was het portier geopend en nu kwamen twee mannen snel naar buiten, schoven het meisje naar binnen op de zachte kussens van de grijze limousine, deden het portier weer dicht en sprongen in hun eigen wagen. Bijna tegelijkertijd zetten de twee auto's zich in beweging en verwijderden zich in tegenovergestelde richting.

De grijze limousine reed snel voort en gedurende een half uur stuurde de man, die de zwarte doek van zijn gelaat had weggetrokken, zijn wagen met vaste hand langs de Whitestone Parkway, om hem tenslotte tot staan te brengen voor een fraai, wit landhuis met slechts één verdieping en dat door een ruime voortuin van de weg was gescheiden. Dit huis dat vroeger gediend had als kanselarij van een buitenlandse ambassade bij de U.N.O., lag geheel afzonderlijk in een uitgestrekt villapark, dat nog lang niet was volgebouwd en

het was in de diepste duisternis gedompeld.

De man, die gechauffeerd had, sprong snel op de grond, opende het portier, trok het bewusteloze meisje naar zich toe en droeg het daarna snel langs het tegelpad naar de voordeur. Niet zonder moeite wist hij de deur te openen, droeg de bewusteloze naar binnen, waarbij hij alleen op zijn kennis van de plaatselijke gesteldheid moest afgaan, daar het ook hier stikdonker was en legde haar op een eikenhouten bank in de hall neer.

Daarop verliet hij haastig het huis, om de auto naar de garage te rijden, die zich achter het huis bevond. Toen keerde hij op zijn schreden terug, ging het huis binnen, sloot de voordeur, maakte licht door de schakelaar om te draaien en keek toen een ogenblik op het ontvoerde meisje neer, met een lelijk vals licht in zijn flakkerende, groenzwarte ogen.

Waarschijnlijk door het schudden van de wagen was het glanzende, zwarte haar gedeeltelijk losgeraakt en bedekte nu half het bleke gelaat van het jonge meisje, wier armen slap neerhingen. De man nam haar opnieuw op, nadat hij een eikenhouten deur had geopend, die op de fraai gemeubelde vestibule uitkwam en legde haar ten tweede male op een brede, met zachte Perzische tapijten bedekte divan neer. Hij deed de deur dicht en ontstak ook hier het licht.

Hij bevond zich in een fraai gemeubeld vertrek, half woonvertrek, half werkkamer. Er waren twee vensters, met zware luiken gesloten. In het midden stond een massieve eikenhouten tafel en tussen de twee vensters een groot schrijfbureau.

Zonder nogmaals naar zijn slachtoffer om te zien, ging de man naar een wandkast, opende deze, nam er een klein kistje uit en opende ook dit. Het bevatte een aantal flesjes van verschillende vorm en grootte. De man zocht even, nam een der kleine flacons in de hand, trad op de bewusteloze, jonge vrouw toe en liet een paar druppels van de inhoud tussen de geopende lippen vallen. Hij deed de kristallen stop weer

op de flacon, borg een en ander zorgvuldig weg, sloot de deur van de kast en kwam toen langzaam naar de divan, waarop Maud Yerkes lag uitgestrekt.

Zijn brandende ogen schenen haar gestalte te willen verslinden. Toen bromde hij tussen de tanden:

— Honderdduizend dollar is een behoorlijk bedrag, maar bijna zou ik wenssen dat Yerkes ze niet betaalde. Ik zou dan dit schone kind voor mij kunnen houden en misschien doe ik het toch wel, ook al betaalt hij de som. Maar stil, ik geloof dat zij uit haar bewusteloosheid ontwaakt.

Inderdaad, de lange wimpers van het jonge meisje hadden even getrild, een zenuwachtige trekking bewoog haar lippen en even bewoog zij een harer voeten. Toen gingen langzaam de grote, blauwe ogen open, die verwilderd rondkeken en eindelijk gevestigd bleven op de man, die over haar gebogen stond.

Met een loom gebaar bracht zij de hand aan het hoofd en toen prevelden haar lippen enige ongearticuleerde klanken. Voor de man weer tegenover de divan had post gevat, had hij zijn gelaat bijna geheel verborgen door een groot, zwart masker, een soort van mombakkes, waarin slechts twee gaten waren voor de ogen.

Toen Maud die gemaskerde man daar onbeweeglijk voor zich zag staan, slaakte zij een zwakke kreet van angst, van schrik en van verbazing, en eensklaps zat zij recht overeind, streek zich het weelderige haar uit de ogen en bleef met een uitdrukking van dodelijke angst op haar bleek gezichtje naar haar ontvoerder staren. Het was alsof zij plotseling de gehele omvang begreep van het vreselijke onheil, dat haar getroffen had. Onbeweeglijk bleef zij liggen en toen kwam het sidderend over haar lippen:

— Wie zijt gij? Wat wilt gij van mij? Waarom ben ik hier?

— Dat alles zal u spoedig genoeg duidelijk worden, Miss Yerkes, klonk dof en onduidelijk de stem van de man achter het masker. Gij zijt hier, laat ik

beginnen met u dit te zeggen, met mij alleen in dit huis. Daaraan voeg ik toe, dat het volkomen afgezonderd ligt, dat de muren buitengewoon dik zijn en dat zij geen geluid doorlaten, zelfs niet het geluid van een revolvershot. Het naastte huis ligt op vijf minuten gaans hier vandaan.

— Waarom zegt gij mij dat? Wat heeft dat te betekenen? kreet het jonge meisje ontzet.

— Dat zult gij spoedig vernemen. Ik zeg u dit, omdat gij aanstonds zult begrijpen dat gij in mijn macht zijt. Gij zijt mijn gevangene en gij zult hier blijven tot dat uw vader de honderd duizend dollar betaald heeft, welke hij de onbeschaamdheid gehad heeft ons te durven onthouden, ofschoon wij hem tot driemaal toe hebben aangemaand niet te aarzelen, maar die som te betalen.

— Mijn God! De bende van « Het Kwade Oog » riep het jonge meisje ontzet uit.

— Het pleit voor uw schranderheid, Miss Yerkes, dat gij het zo spoedig begrepen hebt, zei de man met het masker sarcastisch. Uw vader zal ervaren, dat men die bende niet straffeloos tart, ook al verschaft men zich de hulp van... machtige vrienden. Ik heb hem duidelijk te verstaan gegeven dat het hem zou berouwen, als hij ook ditmaal weigerachtig bleef.

— Gij wilt mij dus doden? vroeg het jonge meisje met van angst gesmoorde stem.

— Dat zal geheel van de houding van uw vader afhangen, antwoordde de ander koeltjes. Gij zult hem nu aanstonds eigenhandig een briefje schrijven, waarin gij hem uw toestand mededeelt en dan zal hij wel tot andere gedachten komen. Maar misschien heb ik toch nog wel een kleine straf in petto voor hem, waarover wij aanstonds nog wel zullen spreken, want gij doet mij natuurlijk de eer aan met mij te souperen. Ik kan u oesters, kreeft, caviaar, vruchten en champagne aanbieden.

— Wie zijt gij?

— Ik behoef er geen geheim van te maken, Miss Yerkes, want gij zult mij

toch nooit herkennen, gij zult zelfs niet weten waar gij opgesloten zijt geweest. Ik ben de Moloch.

— De aanvoerder van die afschuwelijke bende?

— Jawel, Miss Yerkes, om u te dienen. Niet velen kunnen bogen op de eer met mij persoonlijk in aanraking te zijn geweest. Maar ik kende u, ik werd aangehouden door uw schoonheid en jeugd en ik wilde mij het genoeg niet ontzeggen persoonlijk met u te onderhandelen. Ga daarginds aan die tafel zitten, waar gij een blocnote en een vulpen zult vinden en schrijf aan uw vader, dat morgenmiddag tussen twee en drie uur het geld op de aangewezen hoeve moet zijn, daar gij anders om vier uur gedood wordt.

Miss Yerkes stond op, liep wankelend naar de schrijftafel, liet zich neervallen in de bureaustoel, die er bij stond, greep naar de pen, maar voor zij begon te schrijven, wendde zij zich naar de Moloch om, die met gekruiste armen achter haar stond en vroeg op smekende toon:

— Zult gij dan tenminste mijn arme vader niet langer naar het leven staan, als hij u die som betaald heeft?

— Dat belooft ik u, Miss Yerkes, ofschoon hij het eigenlijk door zijn ongehoorzaamheid niet verdiend heeft. En dat zweer ik u, als zijn dochter minder mooi was geweest...

Hij voltooide de zin niet, maar trad snel achter het jonge meisje en vatte met bevende hand een streng van het glanzende, zwarte haar, dat nu bijna geheel was losgeraakt en als een mantel over de rug van Maud golfde. Het meisje had een schuwe beweging gemaakt en fluisterde:

— Om Gods wil, laat mij met rust. Ik zal alles doen wat gij wilt, ik zal mijn vader bezweren het geld te betalen, maar raak mij niet aan.

De gemaskerde liet de tres langzaam uit zijn vingers glijden en zei op een toon, die enigszins schor klonk:

— Schrijf dan! Schrijf spoedig en denk er om, dat gij mij niet bedriegt, het zou u slecht vergaan. Medelijden

ken ik niet, wanneer men mij durft weerstreven.

Hij ging een paar stappen achteruit en wachtte. Maud had de pen gegrepen, die naast de blocnote lag en begon haastig te schrijven. Een ogenblik later hield zij op, stond op en stak het papier met bevende hand aan de Moloch toe, terwijl zij vroeg:

— Is het zo goed?

De gemaskerde nam het papier uit haar handen aan en wierp er een blik op. Een ogenblik later deinsde hij een stap achteruit, terwijl een doffe kreet van woede achter het masker klonk.

Het blad papier, hetwelk Maud hem zoeven had toegereikt, bevatte slechts de woorden:

„Heb je hier goede krultabak in huis? Ik snak naar een lekkere pijp”.

Hoofdstuk VI

EEN KORTE VREUGDE

De Moloch tastte bliksemsnel naar zijn jaszak en het volgende ogenblik was de glanzende loop van een kleine revolver op de borst van het gewaande jonge meisje gericht.

— Wel, wel, een kleine verrassing? zei de Moloch grijzend, met een haterlijke klank in zijn stem. Je wou een pijp roken, hé? Nu, je zult er een roken, maar een lelijke. Ha, ha, je ziet dat ik ook humoristisch kan zijn.

En hij trok de haan van de revolver over. Het magazijn draaide een slag om, de haan viel op de patroon neer en dat was alles. De Moloch slaakte een rauwe kreet en nogmaals trok hij aan de haan, die ten tweede male ketste.

En toen klonk een joviale, heldere mannenstem, die zei:

— Schei uit, man,... schei uit! Je ver-

knoeit je tijd. Er zitten wel patronen, maar geen kogels in, die heb ik in mijn zak. Ja, het heeft zijn nut, als je een poosje bij een goochelaar in de leer bent geweest.

Met een kreet van dierlijke woede wierp de Moloch zich op het gewaande meisje. Maar deze had de ander geen seconde uit het oog verloren en een kleine, maar buitengewoon harde vuist ving de Moloch als het ware in de vlucht op, juist waar hoofd en hals in elkander overgaan. Het bende hoofd uitte 'n soort snik, struikelde en viel languit op de vloer. In een oogwenk was Charles Brand, want hij was het, bij de verslagene schurk, die roerloos op de grond lag uitgestrekt en het volgende ogenblik had hij hem op zijn buik gewenteld en zijn polsen in een paar stevige stalen boeien gesloten.

Hij sjarde hem overeind en wierp hem op de divan neer, waar hij zoeven zelf gelegen had, en op zulk een voortreffelijke wijze de rol had gespeeld van Maud Yerkes. Zijn kleine mond en zijn grote blauwe ogen, zijn fijne neus deed hem inderdaad een weinig gelijken op een jonge dame, een gelijkenis, die door de lange, uitmuntend nagemaakte, zwarte pruik werkelijk treffend was geworden, want men had de verandering in het gelaat van het jonge meisje toegeschreven aan de invloed van het bedwelmende middel, dat haar was toegediend. Maar ook dit was een vrome illusie, want Brand, die reeds vroeg in de avond de rol van Miss Maud op zich genomen had, en wel zo handig, dat zelfs haar vader er niets van had gemerkt, had er zich wél voor gewacht, ook maar één druppel van de thee te drinken, waarin het elixer, dat de bewusteloosheid moest veroorzaken was gedaan. Hij had zijn rol van verdoofde jonge vrouw voortreffelijk gespeeld.

Charles Brand zette met een zucht van verlichting de zware pruik af, streek zijn dik blond haar glad, liet zich in de stoel voor het bureau neer, tastte in zijn zak en haalde een zilveren sigarettenkoker te voorschijn.

— Alles wel beschouwd, vertrouw ik toch zijn tabak niet goed, mompelde hij tevreden. Ik zal mij maar liever aan mijn eigen sigaretten houden.

Juist toen hij er een had aangestoken en vol welbehagen een rookwolk uitblies, kwam de Moloch weer bij van zijn bewusteloosheid. Dadelijk stond Brand op en met een enkele ruk had hij de zwarte kap van het hoofd van de man getrokken. Hij keek in een doorwoede en haat verwrongen gelaat, grasgroen en waarin de ogen hem met een blik als een gevangen luipaard aanstaarden.

— Zo, zo, dat is dus de Moloch, de beroemde aanvoerder van « Het Kwade Oog » Nu, waarde heer, het is een korte vreugde geweest, niet waar? Ja, wat zal ik je zeggen? Het is werelds beloop. Ik moet er echter aan toevoegen, dat je voorgangers wel een beetje voorzigtiger zijn opgetreden. Foel, wat ben je

regelrecht in de val gelopen. Nu, je rijk is uit en de politie moet maar uitmaken wie je bent. Goede hemel, wat een lelijk gezicht! Ik ben blij dat die boeien nogal stevig zijn, want je kijkt me waarlijk aan, alsof je me wil verslinden.

Inderdaad gloeide er een helse woede in de groenzwarte ogen van de Moloch. De schrik begreep maar al te goed, dat het bestaan van de bende het grootste gevaar liep, nu zo spoedig na haar wedergeboorte het denkende brein tot machteloosheid werd gedoemd.

Charles Brand had een blik op zijn polshorloge geworpen en vervolgde nu:

— Wij zullen niet lang van elkaars gezelschap kunnen profiteren. Ieder ogenblik kunnen mijn vrienden komen, en dan zullen wij je netjes overleveren aan de politie. Ik ben blij, dat het zo vlot in zijn werk is gegaan. En noem mij nu maar eens spoedig uw kapiteins en luitenants.

De Moloch haalde minachtend de schouders op en dat was zijn enig antwoord.

— Geen ambitie? Nu, eigenlijk had ik ook niet anders verwacht. Misschien wordt Uedele voor de politie wel wat mededeelzamer.

Brand keek de man nog een ogenblik aan, keerde zich toen om en ging langzaam naar de stoel voor de schrijftafel terug om daar te wachten.

Maar hij had de stoel nog niet bereikt, of een zware slag op zijn hoofd deed hem duizelen. Hij greep onwillekeurig naar zijn zak, maar een tweede slag deed hem omtuimelen.

De Moloch had van het korte ogenblik waarin zijn tegenstander zich omwendde om het vertrek over te steken, gebruik gemaakt om vliegensvlug zijn geboeide handen achter zijn lichaam om langs zijn benen te schuiven, waarna hij over het dikke tapijt op Brand was toegelopen en hem met al de kracht die hij bezat, met de stalen boeien op het hoofd had geslagen.

Hij zocht toen naar een voorwerp om de ander te doden, de ogen met bloed belopen, het schuim op de mond, en greep tenslotte een zware, koperen pook die in het kostbare haardstel stond. Hij

vatte het zware wapen tussen zijn geboeide handen en hief het boven zijn hoofd, om de op de grond liggende Brand de hersens te verpletteren. Maar nog was de pook niet gedaald, of de deur vloog open. Met een schreeuw van woede wendde de Moloch zich om.

Op de drempel stonden twee mannen in de uniform van postbeambten. Met een hese kreet stormde de Moloch met de opgeheven pook op de eerste die beide mannen toe, een reusachtig gebouwde kerel, maar deze greep onverstoortbaar en lachend het zware voorwerp, ontrukte het de ander zonder enige inspanning en boog de pook, met een enkele ruk om zijn knie, tot een lus.

Toen gaf de Moloch de strijd op, want ook Brand was reeds van zijn verdoving hersteld en stond, een weinig beschaamd en duchtig zijn achterhoofd wrijvend, van de grond op.

— Dat was daar bijna verkeerd afgelopen, Edward, zei hij tot Raffles, die achter Henderson was binnengetreten. En ik ben verheugd, dat je nog bijtijds bent gekomen. Die schurk moet bepaald een slangenmens zijn, dat hij zijn geboeide handen zo vlug van zijn rug tot voor zijn borst heeft weten te brengen.

— Bind hem nog maar eens opnieuw, James, zo wendde Raffles zich tot Henderson, en doe het een beetje stevig.

Henderson maakte bedaard de boeien los, nadat Brand hem de sleutel had gegeven, bracht de handen van de Moloch weer op diens rug, sloot de boeien opnieuw en maakte toen met stevige touwen zijn armen zo stijf tegen het lichaam vast, dat er aan een hernieuwde poging om zich te bevrijden niet te denken viel.

Raffles had zijn polshorloge geraadpleegd. Het was omstreeks één uur in de nacht.

— Wij zullen hem maar spoedig vervoeren, in zijn eigen auto, zei hij. James kan de postauto weer gaan terugbrengen naar de garage, waar wij het vehikel... geleend hebben.

— Hij heeft zijn auto naar de garage gebracht, daar zul je de wagen wel vinden, hernam Brand, zeer in zijn schik over de goede afloop van het avontuur.

— Dan zal ik haar even gaan halen en voorrijden, zei Raffles. Houdt die kerel goed in het oog, want ik vertrouw hem voor geen cent.

— Het is een volmaakte schurkentronie, mylord, u houde mij de opmerking ten goede, liet de zware stem van Henderson zich horen.

Raffles beaamde het met een hoofdnikje en verliet daarop het vertrek. De drie mannen hoorden hoe hij door de vestibule liep en de voordeur opende. Dadelijk daarop werd die deur weer gesloten, er klonken opnieuw haastige voetstappen en Raffles trad opnieuw binnen. Zonder enige verklaring te geven, liep hij op de Moloch toe, met zijn revolver in de vuist en beval kortaf:

— Mond open!

Half zijns ondanks gehoorzaamde de Moloch en het volgende ogenblik zat er een doek in zijn mond, zodat hij geen geluid kon geven.

— Waarom doe je dat? vroeg Brand zacht en op verwonderde toon.

— Ik belet hem het schreeuwen. Er komt daarginds een auto aan, een grote wagen, die alleen met de stadslichten rijdt en ik weet niet wie er in zitten. Misschien rijdt ze voorbij, misschien ook niet. Politieagenten kunnen het niet zijn, want niemand weet er nog iets van, dat dit huis toebehoort aan de benedechef. Het kunnen dus alleen zijn vrienden zijn, vertrouwde kapiteins waarschijnlijk, die een kijkje komen nemen of hun orders komen halen. Nu, wij zullen hen behoorlijk begroeten.

Hij had zijn blikken door het vertrek laten dwalen en die vielen nu op de zwarte kap, welke de Moloch gedragen had. Hij trok het voorwerp snel over het hoofd, nam zijn revolver ter hand en zei op zachte toon:

— Ik zal de deur voor hen openen en hen hier binnen laten. Rol die kerel gauw onder de divan en verberg je achter de gordijnen. Zodra zij allen binnen zijn, trekken jullie van leer. Niet schieten voor de uiterste noodzaak!

Hij verliet het vertrek, terwijl Henderson de geboeide chef opnam en hem als een pak vuil wasgoed onder de divan

schoof. Het volgende ogenblik had hij zich met Charles Brand achter de dikke venstergordijnen, die tot op de grond neerhingen, verborgen.

Raffles was de vestibule binnen getreden, volkomen onkenbaar achter zijn mombakkes. Juist had hij post gevat bij de voordeur toen er, knarsend op het grind, een auto stilhield vlak voor het huis. Er klonken schreden op het voetpad en toen werd er op een bijzondere wijze op de deur geklopt. Raffles begreep dat het een sein was, een vooruit afgesproken herkenningsteken en hij opende de deur op een kier, terwijl hij de ketting gesloten hield en zijn revolverloop door de opening stak.

— Het wachtwoord! vroeg hij stil.

— Bloed en goud! klonk het op gefluisterde toon. Raffles deed zacht de ketting van de deur en een voor een traden er zes mannen binnen.

Raffles had de deur van de zijkamer half open laten staan en de mannen, die allen het herkenningsteken met Raffles hadden gewisseld, gingen op dat lichtschijnsel af en waren een ogenblik later in de grote kamer verzameld. Raffles volgde hen en sloot de deur.

Maar op hetzelfde ogenblik liet een van de eerste binnen gekomen mannen een kreet van schrik en woede horen. De Moloch had zich een weinig naar voren gerold en zijn kapitein had het van woede vertrokken gezicht, de witte prop in de mond, de geboeide handen en de aan elkander gebonden benen gezien.

— Verraad! brulde hij.

Hij had bliksemsnel zijn revolver getrokken en het volgende ogenblik verbrijzelde een kogel de elektrische lamp. Het vertrek was ineens in dichte duisternis. Met een ruk schoof Brand de gordijnen terzijde, om althans het zwakke schijnsel van een naburige straatlantaarn in het vertrek te doen doordringen. Maar het venster was met een zwaar luik gesloten.

Bijna op hetzelfde ogenblik klonk er weer een schot en een kogel schoot zo dicht langs zijn hoofd, dat hij het fluiten van de kogel vlak langs zijn oor hoorde. Met een doffe klap hoorde het projectiel zich door het zware luik.

Brand durfde niet terug te schieten, want Raffles moest nog altijd bij de deur zijn en hij vreesde hem te zullen raken.

Reeds klonk er van de kant der deur een worsteling; de bandieten hadden zich misschien reeds op Raffles geworpen, die de deur versperde, om vervolgens zo snel mogelijk de vlucht te kunnen nemen.

Er kraakte weer een schot, gevolgd door een rauwe kreet en dol van woede wierp Henderson iedere aarzeling van zich af en stormde vooruit. Hij struikelde bijna over een stoel, trapte het voorwerp terzijde en zijn reusachtige handen ontmoetten een lichaam. Hij begreep dat het Brand niet kon zijn, maar toch riep hij met stentorstem: Naam? Toen er niet onmiddellijk antwoord kwam sloten de zware handen van Henderson zich dichter, ofschoon hij een ogenblik een vlijmende pijn in de onderarm voelde; zijn tegenstander had in het wilde weg met zijn mes toegestoten. Maar reeds werd de aanvaller opgeheven en met onweerstaanbare kracht in een verre hoek op de vloer neergeslingerd.

Maar nu werd eensklaps het vertrek voor een deel verlicht, door het schijnsel van een elektrische zaklantaarn.

— Hier ben ik, vrienden! riep de heldere stem van Raffles.

— God Lof! liet Henderson zich vrolijk horen. Ik dacht dat gij zoeven gewond waart. Nu kunnen wij althans zien waar de slagen neerkomen.

Welgemoed liet hij zijn vuist als een moker neerkomen op het hoofd van een der bandieten, die zich juist naar Raffles had omgewend en de haan van zijn revolver wilde overhalen. Brand weerde zich eveneens dapper tegen de overmacht en deed een der andere bandieten in het stof bijten met een meesterlijke linkse hoek, die zelfs Turpin hem niet verbeterd zou hebben.

Er waren nog slechts twee van de zes bandieten op de been en beiden gaven blijk van veel doorzicht en voorzichtigheid, toen de een zijn dolk, de ander zijn revolver wegwierp en zijgend hun handen in de hoogte staken.

Raffles was met een paar stappen bij hen en hield zijn lantaarn in de hoogte, terwijl Henderson en Brand de twee mannen, die uitstekend gekleed waren en blijkbaar tot de beste kringen behoorden, vlug en behendig boeiden. Hetzelfde lot ondergingen de vier anderen, waarvan er twee door Henderson lelijk waren toetakeld. Een der beide andere was zwaar gewond door een kogel uit de revolver van Raffles. De eigenlijke

strijd had niet langer dan vijf minuten geduurd en binnen een kwartier was alles afgelopen. Henderson had de zeven bandieten in een rijtje naast elkaar op de vloer gelegd en bekeek het werk met het oog van de kenner.

Toen maakte een der bandieten een zeer juiste opmerking. Hij zei:

— Hier is de duivel losgebroken! Ik geloof dat wij voor de haaien zijn, Moloch!

Hoofdstuk VII

DE NEDERLAAG VAN « HET KWADE OOG »

De volgende dag wijdden alle dagbladen ganse kolommen aan het merkwaardige voorval in het landhuis, dicht bij Little Neck Bay en aan de rol, welke een geheimzinnig personage daarin vervuld had. Nog wist geen der reporters met zekerheid de naam van die man te noemen, maar sommige bladen gaven reeds als hun mening te kennen, dat men hier te doen had met niemand anders dan John Raffles, de Grote Onbekende, de stoutmoedige Londense Gentleman-Inbreker.

De avond tevoren was de politie telefonisch gewaarschuwd, dat er zich in het fraai landhuis aan de Little Neck Bay, op dertig mijlen ten Oosten van New York een zevental geboeide bandieten bevond, in verschillende kamers van het huis opgesloten, waaronder ook de Moloch, van wie een zeer nauwkeurig signalement werd opgegeven. De politie had zich natuurlijk gehaast, aan die oproep gehoor te geven en zij had op de aangeduide plek een zevental mannen gevonden, waarvan er vier zeer elegant gekleed waren en het was goed dat men, zoals de onbekende berichtgevers hadden aangeraden, een geneesher had meegenomen, want drie der geboeide bevonden zich in een jammerlijke toestand.

Men deed er allereerst onderzoek naar

aan wie het huis toebehoorde. Dit bleek een zekere Irwin Osdrup te zijn, een als Amerikaan genaturaliseerde Zweed, die inderdaad effectenmakelaar was en als een rijk man te boek stond. Hij had in New York-City een groot huis in gebruik, was vrijgezel en hield er drie bedienden op na. Deze werden op hun beurt ondervraagd, maar men vernam weinig belangrijks uit hun mond.

Maar een nader onderzoek bracht aan het licht, dat Irwin Osdrup zeer gevaarlijk speculeerde, een verwoed speler was en soms op een enkele nacht grote bedragen won of verloor. Hij hield er twee vriendinnen op na, een in het noorden, en in het oosten van de stad, die van elkaars bestaan volstrekt niets bleken af te weten. Maar ook deze beide vrouwen konden weinig inlichtingen geven, die enig nut verschaften. Er bleek uit hun verklaringen alleen, dat Osdrup 'n echte viveur was en dat zijn geweten zo ruim was als men het voor een geldman slechts kon verlangen.

Dat alles was zeker niet zeer aange-naam voor de betrokkene, om het gepubliceerd te zien, maar het was natuurlijk lang niet voldoende om hem als de Moloch te doodverven.

Met enkelen van de zeven kapiteins of onderaanvoerders was dit geheel iets anders. Het kwam al spoedig aan het

licht, dat drie hunner gevaarlijke recidivisten waren, waarvan er een reeds zestien jaar in de gevangenis had doorgebracht. De anderen zouden dus in ieder geval niet veel bijzonders zijn. Maar wie of wat zij ook waren, zij zwegden als het graf over Irwin Osdrup en bleven volhouden, dat zij hem niets anders kenden dan als een hun bevriend effectenmakelaar, met wie zij vaak zaken deden.

De zaak scheen reeds een goede wending voor Osdrup te nemen, toen niemand minder dan David Yerkes ten tonele verscheen. Deze bleek van alles op de hoogte te zijn geweest, van het plan tot ontvoering van zijn dochter, dat hem schriftelijk was aangekondigd door de bende en ook van het voornemen van de geheimzinnige helper, wiens naam hij niet wilde noemen, om de plaats van zijn enige dochter te doen innemen door een nog jonge man, wiens zachte, tedere trekken en wiens donzige huid hem als het ware voorbestemden om de rol van een jong meisje te spelen.

Maar ook deelde de multi-millionair mede, dat drie van zijn bedienden medeplichtig waren geweest in de aanslag en vroeg in de ochtend, toen de dag nog nauwelijks was aangebroken, werden zij alle drie van hun bed gelicht en gevangelijk weggevoerd. Ook zij echter bleven aanvankelijk ontkennen.

Daarop kwam er een breedvoerig schrijven bij de politie binnen, dat slechts met een enkele letter, een X ondertekend was en daaronder: „Een luitenant van John Raffles.”

En in dat schrijven werd de gehele toedracht van de zaak van begin tot einde uiteengezet. Het was afkomstig van de jonge man, die op zulk een voorbeeldige wijze de rol van Maud Yerkes had vervuld. Hij deelde daarin mede, hoe Raffles hem binnenshuis had weten te smokkelen en hoe hij op het laatste ogenblik de rol van het jonge meisje had overgenomen, dat zich in een grote klerenkast verborgen had gehouden, totdat alles achter de rug was. Hij verhaalde ook hoe hij zich bewusteloos had gehouden, hoe hij langs de ladder ont-

voerd was en welk gesprek de medeplichtigen met elkaar hadden gevoerd. Hij hing een tafereel op van hetgeen er in het landhuis aan de Litte Neck Bay was geschied en eindigde met zijn leedwezen te kennen te geven, dat hij dit alles niet persoonlijk kon komen bevestigen, om redenen, die voor het grijpen lagen, men zou hem aanstonds hebben gearresteerd.

Als hem echter straffeloosheid gewaarborgd werd, verklaarde de schrijver zich volkomen bereid voor de rechter-commissaris deze getuigenverklaring te bevestigen. Men behoefde daartoe niets anders te doen dan een advertentie in de meest gelezen kranten te plaatsen.

En daarna viel de bediende Snowden het eerste door de mand. Hij sleepte Lucie mede, die zijn minnares bleek te zijn en van dat ogenblik af was hun zaak zo helder als de dag. Maar zij verklaarden van de Moloch niets af te weten en hielden vol, dat zij van Irwin Osdrup nooit hadden gehoord.

De politie begon alweer te vrezen, dat zij deze verdachten op vrije voeten zou moeten stellen, want alles welbeschouwd kon men hen volstrekt niets ten laste leggen. Immers, er was geen minderjarig meisje ontvoerd. Het meisje was een man geweest en alleen daarmee moest de wet rekening houden.

En inderdaad, men mocht toch niet afgaan op de verklaringen van een getuige, die zich schuil hield. Zo stonden de zaken nog op de derde dag, toen er door een besteller een groot pak op het hoofdcommissariaat van politie werd afgeleverd, hetwelk bij opening een groot aantal papieren bleek te bevatten, vergezeld van het volgende laconieke briefje:

Ik heb vannacht in het huis van Osdrup ingebroken en bijgaande papieren gevonden in een geheime bergplaats in zijn studeerkamer. Ik vond er ook twintigduizend dollar. Ik behoud het geld; gij kunt de papieren behouden. John Raffles.

Bij nader onderzoek vond men onder de door Raffles gestolen papieren ten

eerste enige bankbiljetten van duizend dollar, waarvan de serienummers met blauw potlood waren onderstreept, welke nummers bleken voor te komen op een der lijsten van gestolen bankbiljetten, waarvan de nummers bekend waren. Dan was er een geheime code, een soort cijferschrift, met de sleutel erbij, en enige brieven, in dat cijferschrift geschreven, waarvan de inhoud maar al te duidelijk aantoonde, dat de ontvanger inderdaad een buitengewone macht moest hebben uitgeoefend over de gevaarlijke misdadigersbende. Verder waren er plattegronden van huizen van zeer rijke New Yorkers, nauwkeurig, tot in de minste bijzonderheden en andere compromitterende papieren.

Aanvankelijk had men nog kunnen menen, dat Raffles dit alles maar verzonnen had, uit wraak bijvoorbeeld, maar die opvatting moest men al zeer spoedig laten varen, toen er zich, nauwelijks een half uur na de ontvangst van het pakje papieren, twee bevende bedienden van Irwin Osdrup zich op het bureau van politie kwamen aanmelden, die verklaarden, onder ede te willen bevestigen, dat John Raffles hen in de afgelopen nacht uit hun bed in het huis van hun meester had gehaald, en hen, met de revolver in de vuist, had gedwongen, erbij tegenwoordig te zijn, hoe hij alle kamers met de grootste zorgvuldigheid doorzocht, hoe hij tenslotte de geheime bergplaats vond en hoe hij hen had gedwongen, kennis te nemen van de inhoud.

De dodelijk bevreesde bedienden hadden niet aanstonds durven spreken, maar één enkele boodschap van Raffles, in de loop van de dag ontvangen, was voldoende om hen hals over kop naar het bureau van politie te drijven, ten-einde daar hun verklaringen af te gaan leggen.

Twijfel was nu bijna niet meer mogelijk en de minste schaduw daarvan verdween, toen een van de kapiteins, een nog zeer jonge man, een knaap bijna, na een uur van strikvragen en een streng psychologisch verhoor volgens de allerlaatste methodes, waarbij de verhoorde op goed geluk en snel een

woord moet zeggen als antwoord op een ander woord, hetwelk de ondervrager uitspreekt, door de mand viel. Na een worsteling van een uur, had hij eindelijk, volkomen uitgeput, bijna schreiend, de strijd met de onverbiddelijke psychiater, die hem ondervroeg, opgegeven en een volledige bekentenis afgelegd. Het bleek daarbij, dat hij niet alles wist, dat hij zelfs de Moloch nooit van aanzien had gezien, maar het costuum, dat deze droeg bij zijn arrestatie, had hij herhaaldelijk gezien, hij herkende de klank van de stem, de kleur van de ogen, alle aarzeling verdween en Irwin Osdrup kon als verloren worden beschouwd. Hij zelf bleef hardnekkig ontkennen, speelde de rol van verontwaardigde burger, dreigde zelfs, dat hij er een politieke zaak van zou maken, zinspeelde op een complot, dat tegen hem gesmeed werd en bleef daarbij, ook toen een celwagen, geescorteerd door twee auto's, met zestien goed gewapende politieagenten hem naar de hoofdgevangenis overbracht. Reeds de volgende week zou zijn proces beginnen en geheel New York haalde verlicht adem.

Wat de gearresteerde kapiteins betreft, het duurde geen week of er waren zoveel verpletterende bewijzen tegen hen verzameld, dat de uitslag van hun proces niet twijfelachtig kon zijn. En uit alles bleek, dat de organisatie van «Het Kwade Oog» er niet beter op was geworden, sedert die bende voor 't eerst van zich liet spreken. Want tijdens het eerste proces was het buitengewoon moeilijk geweest, voldoende bewijzen te verzamelen, om de beklagden te doen veroordelen.

— — — — —
 Zo stonden de zaken, toen in de loop van de dag, die volgde op de arrestatie van de Moloch en zijn kapiteins, Yerkes zich bij de hoofdcommissaris van politie, Garmont geheten, liet aandienen. Hij werd dadelijk ontvangen en in het particuliere bureau van Garmont toegelaten. Deze was opgestaan, om de schatrijke petroleumvorst te begroeten en vroeg nu:

— Mag ik verwachten, mijnheer Yer-

kes, dat gij mij nog enige kostbare mededelingen komt doen?

— Neen, mijnheer, luidde het antwoord. Wat ik wist, heb ik u gezegd. Ik kom om een andere reden. John Raffles heeft onze stad een grote dienst bewezen en ik zal de laatste zijn om dat te willen ontkennen. Maar hij is nog iets anders dan een bestrijder van het geboefte, hij is ook inbreker. En ik moet u zeggen, dat hij het niet voor mij verborgen heeft gehouden, dat hij, zodra deze zaak tot een goed einde was gebracht, alles in het werk zou stellen om mijn brandkast eens van binnen te bezichtigen en wat leger te maken.

— Dat is een zeer onaangename tijding, mijnheer Yerkes. Ik ben natuurlijk op de hoogte van de grote moeilijkheden waarmede de Engelse politie te kampen heeft om die man in handen te krijgen. En die moeilijkheden nemen nog aanzienlijk toe in ons land, waar wij geheel vreemd staan tegenover zijn methodes.

— Waarde heer, ik kom u hier een goede kans geven, ik kom u verwittigen van zijn voornemen, mij dunkt dat het niet zo moeilijk moet zijn, mijn huis dag en nacht te laten bewaken, om de plannen van die man te dwarsbomen en hem in zijn kraag te pakken.

— Ik zal natuurlijk alles in het werk stellen om u terwille te zijn, mijnheer Yerkes, antwoordde Garmont. 't Is mijn plicht. Ik dank u voor uw inlichtingen en ik hoop natuurlijk, dat wij Raffles zullen snappen. Over een uur zal uw gehele huis scherp in het oog worden gehouden door mijn mannen, natuurlijk in burgerkleding gestoken. Ik zal hen de opdracht geven, iedereen die bij u

aanbelt naar zijn papieren te vragen, of althans naar de reden van zijn komst en iedereen aan te houden, die er een beetje verdacht uitziet.

Hij was opgestaan, na een blik op zijn horloge te hebben geworpen en hernam toen:

— Blijft gij vandaag thuis, of gaat gij naar uw kantoor?

— Natuurlijk ga ik naar mijn kantoor.

— Dan kom ik u daar over een paar uur opzoeken. Gij hebt natuurlijk veel werk in te halen en ik had uit uw mond nog gaarne enige bijzonderheden opgetekend.

— Eigenlijk heb ik geen minuut te missen. Zou het u schikken, wanneer gij vanmiddag omstreeks zes uur aan mijn huis kwaamt?

— Afgesproken.

De hoofdcommissaris geleidde zijn bezoeker naar de deur en trof dadelijk maatregelen om het huis van de olie-koning in het oog te doen houden.

En terwijl hij hier mee bezig was, maakte boven op het dak van het grote gebouw een man in een werkpak, met een pet van de Gemeentelijke Electriciteitswerken op, de elektrische draad los van een der telefoondraden, die zich door het grote gebouw vertakte, rolde hem bedaard op, deed een klein telefoontoestel in een tas, die hij over de rug hing, liep kalm over enige daken heen en daalde langs een brandtrap van een fabriek naar de binnenplaats af, welke hij door de koetspoort verliet, zonder dat iemand hem had lastig gevallen. Het was John Raffles. En hij had woord voor woord het gehele gesprek tussen Yerkes en de hoofdcommissaris kunnen volgen.

Hoofdstuk VIII

WIE DE WEDDENSCHAP WON

Een paar uren waren verstreken.

Yerkes had zijn werkzaamheden op zijn kantoor verricht en was op de gewone tijd huiswaarts gekeerd. Het be-

diendenpersoneel in zijn particuliere woning was nu met drie koppen verminderd, maar Yerkes was niet van plan het aanstonds weer aan te vullen.

Natuurlijk was Stuff voorgoed verdwenen. Die was van het toneel gegaan op het ogenblik, dat de kidnap-truc tegen Maud mislukt was.

Yerkes ging, zodra hij was thuisgekomen, regelrecht naar zijn werkkamer, ging aan zijn bureel zitten en schoof het twaalfstal brieven, dat er op hem lag te wachten, uiteen. Een daarvan, met een grote hoofdletter R, in de linker beneden hoek, trof zijn aandacht. Hij staarde enige tijd naar de lichtgele enveloppe, nam toen met een driftig gebaar zijn vouwbeen, opende de enveloppe en trok er het briefje uit, hetwelk zij bevatte en las het volgende:

Waarde Heer Yerkes,

Naar aanleiding van ons laatste onderhoud, verschaf ik mij het genoeg met u te wedden, dat gij vandaag voor middernacht honderd duizend dollar armer zult zijn en wel om een bedrag van twintig duizend dollar. Win ik, dan zal ik die som zelf wel nemen. Verlies ik, dan wordt ze u morgenochtend voor twaalf uur bezorgd. Ik verzoek u, mijn groeten over te brengen aan mejuffrouw uw dochter, die ik heb leren hoogachten en teken, met bekende gevoelens en dank,

John Raffles.

Met een kreet van woede legde Yerkes het laconieke epistel op zijn schrijftafel en riep:

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven. Vanavond voor twaalf uur. En het is half zes. Grootspraak en anders niet. Ik zou wel eens willen weten, hoe hij dat denkt op te knappen.

Hij was opgestaan, ging naar het raam en keek naar buiten. Aan de overzijde van de straat zag hij een paar mannen met de handen op de rug heen en weer lopen, hij was te goed bekend met zijn stad, om hen niet aanstonds te herkennen als rechercheurs van de stedelijke politie.

Stampvoetend ging hij weer terug en drukte op een scheldknop onder het blad van zijn schrijftafel. Er verliepen enige ogenblikken en toen trad Copper

het vertrek binnen. Yerkes had de enveloppe opgenomen, trad op hem toe, duwde haar de verschrikte butler onder de neus en riep woedend:

— Wie heeft dat briefje bezorgd?

— Mijnheer... het moet bij de post geweest zijn, antwoordde de man stotterend.

— Wil je mij dan de postzegel eens aanwijzen? hernam Yerkes honend. Die brief moet aan de deur zijn afgegeven.

— Dan heb ik hem toch niet aangenomen, mijnheer, verdedigde Copper zich.

— Hier, neem dit ding mee, ga er mee rond door het hele huis en vraag wie die brief heeft aangenomen en hoe de man er uitzag, die hem afgaf.

De butler verdween, maar hij stond weer stil, alsof hij werd aangeschoten, toen een bulderende stem achter hem riep:

— Halt! Ik ben nog niet klaar! Is mijn dochter thuis?

— Jawel, mijnheer.

— Zeg dat zij dadelijk bij mij moet komen.

De butler verdween, zo snel zijn korte benen het toelieten.

Een ogenblik later trad Maud het vertrek binnen, waar zij haar vader bezig vond, met grote stappen, de handen op de rug, heen en weer te lopen. Hij keerde zich onmiddellijk om, toen hij de deur hoorde opengaan, trad een beetje wantrouwend op het jonge meisje toe, keek naar haar haar, vatte haar bij de arm en vroeg toen plotseling:

— Hoe is de voornaam van tante Wiscott?

— Emilie, papa, riep het meisje zeer verwonderd uit. Was u dat vergeten?

— Neen, ik weet heel goed hoe mijn eigen zuster heet, antwoordde Yerkes brommend. Ik wilde mij alleen maar overtuigen, dat je het zelf bent en niet een van de helpers van... van die man.

— Dat is toch al te dwaas, papaatje. Ik geloof dat u een tikje nerveus bent.

— Dat dank je de drommel. Dat zou ieder ander zijn in mijn geval. Daar, lees dat eens.

Maud las het briefje snel door, liet toen het papier langzaam zakken en zei

op zachte toon:

— Toch jammer!

— Noem jij het jammer? barstte haar vader uit. Ik vind het de grootste onbeschaamdheid, die ooit in mijn leven is voorgekomen.

— Zo mag u niet spreken, papa, her-nam Maud, terwijl zij een gebaar maakte, alsof zij hem het kleine handje op de mond wilde leggen. Die man heeft een edel hart. Vergeet u dan helemaal, dat hij zijn leven voor ons in de waagschaal heeft gesteld?

— Dat deed hij niet terwille van ons, dat deed hij, omdat hij het als een soort sport beschouwt. Hij heeft het mij zelf bekend.

— Dat is ook jammer. Maar het verandert mijn mening niet, dat hij een edel en dapper man is.

— Een edele dief, riep Yerkes spottend uit. Een nobele inbreker! Vindt jij het dan helemaal niet erg, dat hij je vader voor honderd duizend dollar wil bestelen?

— Ik... ik weet het niet. Maar u had hem die som wel kunnen geven als beloning. Of is het leven van uw enig kind dat niet eens waard?

— Dat weet je wel beter, antwoordde Yerkes brommend.

Hij wilde nog iets zeggen, maar op dat ogenblik ging de deur open en Copper trad binnen, met een verschrikt ge-laat, de gele enveloppe in de hand.

— Welnu? vroeg Yerkes, terwijl hij weer opsprong.

— Niemand heeft die brief aangenomen, mijnheer, hakkelde de butler.

— Welzo, welzo, riep Yerkes uit, het schijnt dus dat er van dit huis een gekkenhuis gemaakt is. Men geeft hier brieven af en niemand neemt ze aan. Want er zit geen postzegel op, geen stempel, niets.

— Maar, het gehele huis wordt toch bewaakt, mijnheer, zei Copper op een toon van wanhoop. U hebt zelf gezegd, dat er wel twaalf rechercheurs een oogje in het zell houden. Die zouden dan toch niet hebben toegestaan, dat er een kruier, of wie dan ook een briefje aan de voordeur afgaf, of aan de achterdeur voor de leveranciers, zonder dat zij hem

dadelijk zouden ondervragen, zoals hun is bevolen.

— Dat is waar, bromde Yerkes ver-slagen. Het is goed Copper, je kunt verdwijnen.

De butler ging heen, gegriefd en ont-daan, maar opgelucht. Hij was echter nog geen tien seconden weg of hij keer-de terug om Garmont, de hoofdcommis-saris van politie, aan te dienen.

Deze trad binnen, maakte een be-leefde buiging voor Maud en ging toen haastig op de heer des huizes toe, die hem met een gebaar tegenhield en hem zwi-gend het briefje toestak, hetwelk op zulk een raadselachtige wijze op zijn schrijftafel tussen zijn andere brieven was geraakt. Garmont nam het enigszins weifelend aan, las toen het briefje snel door, slaakte een uitroep van toorn en ongeduld en zei:

— Dat is de onbeschaamdheid wel wat ver gedreven!

— Juist wat ik zei. Mijn eigen woor-den, riep Yerkes triomfantelijk uit.

— Ik kan mij toch waarlijk niet voor-stellen, dat Raffles de stoutmoedigheid zou hebben werkelijk een poging te ondernemen, om u nog hedenavond te beroven. Ik acht het grootspraak!

— Mijn eigen woorden! herhaalde Yerkes.

— Hij moet toch begrijpen, dat gij onmiddellijk alle maatregelen zult ne-men om zijn plannen in duigen te doen vallen. Het is waar, dat hij onmogelijk kan weten, dat wij uw huis scherp in het oog laten houden. Ik hoor van een mijner mannen, dat er in de loop van de middag een viertal bezoekers zijn geweest, die zich echter uitstekend kon-den legitimeren. Het is nu kwart voor zes. Ik ben een weinig voor mijn tijd, maar ik heb nog veel andere zaken te doen. Wij zullen eens een veldtochtplan opmaken, mijnheer Yerkes, als gij het goedvindt.

— Ik zou willen voorstellen, zei deze onmiddellijk, om al uw rechercheurs in huis te halen en mijn brandkast te le-digen.

— Dat plan is misschien niet zo slecht zei de hoofdcommissaris. Wat is het voor een brandkast?

— Een zeer grote Lips, een soort kluis, half in de muur bevestigd.

— En die zou Raffles inderdaad willen openbreken, voor twaalf uur 's nachts? In een huis met twaalf bedienden? Nu, ik ben nieuwsgierig hoe hij dat zal aanleggen. Ofschoon, ik heb wel eens horen zeggen, dat er geen enkele brandkast tegen hem bestand is. Zou ik het stalen ding eens van dichtbij mogen bezichtigen?

— Natuurlijk, daar staat de kast, in die hoek.

Garmont ging langzaam op het gevaarte toe, waarvan de geweldige deur meer dan anderhalve meter hoog en ruim een meter breed was. Het was een soort stalen kluis, met wanden van een decimeter dikte. De hoofdcommissaris bukte zich, bekeek het slot en zei toen goedkeurend:

— Een prachtig meubel, mijnheer Yerkes. En toch, en toch moet ik vrezzen, dat Raffles kans zou zien, binnen een uur door die dikke wand heen te boren.

— Daar zou ik bij moeten zijn om het te kunnen geloven, riep Yerkes op diep beledigde toon.

— Ik zou het er in ieder geval maar niet op aan laten komen, hernam de hoofdcommissaris.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt en Copper stak het hoofd naar binnen.

— Neem mij niet kwalijk, Miss, gij wordt aan de telefoon geroepen.

— Wie is er?

— Uw vriendin, Miss Ellen.

— Ik kom, antwoordde Maud.

Zij huppelde het vertrek uit, na Garmont te hebben toegeknikt. De deur viel dicht.

— Wat raadt gij mij dus te doen, mijnheer? vroeg Yerkes.

— Als voorzorgsmaatregel zou ik maar beginnen die kast geheel te ontdoen van haar inhoud, tenminste als er nog iets in is.

— Nog iets in is? stamelde Yerkes, zo bleek als een blad papier.

Hij stak driftig zijn hand in de zak, haalde er zijn sleutelbos uit, draaide aan de kroep van het cijferslot, tot hij

de goede combinatie had, stak de sleutel in het slot en trok, niet zonder inspanning, de zware deur naar zich toe. Hij deed een stap naar voren en riep toen met een zucht van verlichting uit:

— Alles is er nog! Sakkerloot, wat hebt gij mij aan het schrikken gemaakt.

— Mag ik vragen hoeveel er in is? vroeg Garmont.

— Wel, op het ogenblik meer dan tweehonderd zestig duizend dollar.

— Zeer gevaarlijk om zoveel geld in huis te hebben.

Garmont had een blik op zijn polshorloge geslagen. Het was vier minuten voor zes. Toen klonk weer zijn rustige stem:

— De nummers van die biljetten, waarvan gij daar een paar pakjes in de hand houdt, zijn natuurlijk genoterd?

— Nog niet, ik heb ze juist vandaag ontvangen, mijn sekretaris had de nummers vanavond willen noteren.

— Nu, die moeite kan hij zich wel besparen, hernam Garmont kalm.

— Wat bedoelt ge daarmee? vroeg Yerkes verbaasd.

— Wel, ik denk niet dat gij dan die biljetten nog zult hebben. Wat hebt gij daar, biljetten van duizend?

— Ja, dit is honderdduizend dollar! Honderd biljetten van duizend. Wat raad u me aan er mee te doen?

— Ik raad u aan om ze maar aan mij te geven, klonk het antwoord.

Bliksemsnel had Garmont het pakje uit de handen van Yerkes getrokken en het in de zak van zijn uniformjas laten verdwijnen. De petroleumkoning slaakte een hese kreet van woede, maar toen hij een eigenaardige druk tussen de vijfde en zesde rib bespeurde, die bleek te worden uitgeoefend door de loop van een grote revolver, ging die kreet over in een soort kermende zucht. Hij had begrepen...

— Dat zijn dus de honderdduizend en dit zijn de twintig duizend voor de verloren weddenschap, zei Garmont, alias Raffles glimlachend.

Hij liet een tweede pakje biljetten na zo haastig te hebben geteld, het eer-

ste gezelschap houden. Toen ging hij voort:

— Ja, mijnheer Yerkes, dat komt ervan, als men wat al te veel vertrouwt op de stilzwijgendheid van de muren van een hoofdbureau van politie. En nu zal ik u moeten verzoeken, die kast binnen te gaan. Over vijf minuten zal mejuffrouw uw dochter u zeker komen bevrijden. Ik moet mij haasten, een ontmoeting met de ware Garmont zou onaangename gevolgen kunnen hebben.

Bleek van woede, een beroerte van drift nabij, wankelde de bedrogen petroleumkoning de safe binnen en de zware deur viel achter hem dicht. Raffles verloor geen seconde. Hij schreef haastig een paar woorden op een groot vel papier, dat hij op de schrijftafel zag liggen en bevestigde dit met een postzegel op de deur van de safe. Het bevatte slechts deze woorden:

Hier binnen zit de heer David Yerkes, honderd twintig duizend dollar armer dan vijf minuten tevoren.

Hij verliet vlug het vertrek en daalde snel de trappen af. Juist toen hij de voordeur bereikte, werd er gebeld. Hij keek door het getraliede venster naar buiten en zag een politie-auto voor het hek stilstaan, waaruit Garmont stapte, die haastig over het tegelpad kwam aanlopen.

Raffles had maar juist de tijd, zich te verschuilen achter een brede, lederen canapé, die in de ruime hall stond, want reeds klonken de schreden van Copper, die eigenhandig de deur kwam openen. Hij keek stom verwonderd de hoofdcommissaris aan, die vroeg:

— Is je meester te spreken, vriend? Dien mij dadelijk bij hem aan. Wat kijk je mij aan of je een spook ziet? Je kent mij toch wel? Ik ben de hoofdcommissaris van politie.

— Maar mijnheer... het is mij of ik

droom, zei Copper. Ik dacht toch dat gij reeds een kwartier bij mijnheer Yerkes waart.

— Weet je dat zeker?

— Wel, geen drie minuten geleden, verliet ik de werkkamer van mijnheer Yerkes, waar ik u met hem zag spreken, zei de butler, die er volstrekt niets van begreep.

Garmont aarzde niet langer. Hij wendde zich in de open deur om en wenkte een tweetal rechercheurs, die dadelijk kwamen toesnellen. Toen keerde hij zich om en wenkte weer naar Copper en beval op zachte toon:

— Breng ons dadelijk naar de werkkamer van uw meester. Loop zo zacht mogelijk.

De vier mannen slopen de trap op, na de onzichtbare Raffles op geen tien passen afstand te zijn gepasseerd. Deze wachtte tot zij uit het gezicht waren, ging toen bedaard naar de voordeur, opende deze, liep op de auto toe en zei tot de chauffeur:

— Rijdt als de drommel naar het Ritz Hotel!

De man tikte aan zijn pet, de auto stooft weg en hield vijf minuten later stil voor het bekende Ritz Tower hotel in de 58ste straat bij de Third Avenue.

Raffles stapte binnen, liep door de vestibule naar de wintertuin, verliet dit drukke centrum aan de achterzijde van het hotel en verdween met haastige schreden te midden van de menigte in de 57ste straat. Op vijftig passen afstand van de Queensboro Bridge wachtte Charles Brand hem met de auto.

— Welnu? vroeg de jonge man op gedempte toon, toen Raffles naast hem stond.

— Welnu, de weddenschap is gewonnen, mijn waarde. Rijdt maar haastig op, ik geloof dat wij een goed diner wel verdiend hebben.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De dochter van de olieking

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

SINDS 3 JANUARI 1954

ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.